

MEI 1984

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**WAAROM
de nieuwe
vulkanische
activiteit?**

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.
België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. Nederland: Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).
Verspreiding en redactie van de Nederlandstalige editie: Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Verantwoordelijke uitgever in België: H.C.A. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten (België).

**OPRICHTER EN ALGEMEEN
HOOFDREDACTEUR:**

HERBERT W. ARMSTRONG

HOOFDREDACTEUR:

HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:

DEXTER H. FAULKNER

SENIOR REDACTEUR:

RAYMOND F. MCNAIR

NIEUWSREDACTEUR:

GENE H. HOGBERG

REDACTEUREN:

RONALD D. KELLY, RODERICK C. MEREDITH,
DONALD D. SCHROEDER, JOHN R. SCHROEDER,
MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP,
KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
JOHN HALFORD, KENNETH C. HERRMANN,
ROD MATTHEWS, L. LEROY NEFF,
RICHARD PAIGE, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD J. RICE, RICHARD H. SEDLIACIK,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:

PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:

CHERYL EBELING, KAREN FERGEN, WILLIAM
FLAMAN, WERNER JEBENS, JANICE ROEMER,
WENDY STYER, RON TOTH, AGNES YOUNGBLOOD

VORMGEVING:

RANDALL COLE

Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,
L. GREG SMITH

Coördinator Vormgeving: GREG S. SMITH

FOTOREDACTIE:

Hoofd fotografische verzorging:

WARREN WATSON;

Hoofd fotoproduktie: HAL FINCH;

Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR.,

KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,

NATHAN FAULKNER, ALFRED HENNIG,

ELIZABETH RUCKER,

KIM STONE

Fotoarchief: VERONICA TAYLOR

UITGEVERIJ:

Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT;

Hoofd produktie: ROGER G. LIPPROSS;

Produktie: RON TAYLOR;

Coördinatoren internationale edities: JEANNETTE

ANDERSON, VAL BROWN, BOB MILLER;

Distributie: BOYD LEESON;

Distributie-assistent: CAROL RIEMEN;

Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:

L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:

DUITS: JOHN B. KARLSON;

ENGELS: JOHN R. SCHROEDER

FRANS: DIBAR APARTIAN;

ITALIAANS: CARN CATHERWOOD;

NEDERLANDS: JOHAN WILMS;

NOORS: ROY ØSTENSEN;

SPAANS: DON WALLS

KANTOREN:

AUSTRALIË: ROBERT MORTON;

CANADA: COLIN ADAIR;

ENGELAND: FRANK BROWN;

FILIPPIJNEN: GUY AMES;

FRANKRIJK: SAM KNELLER;

LATIJS-AMERIKA: LEON WALKER;

NEDERLAND: BRAM DE BREE;

NIEUW-ZEELAND: PETER NATHAN;

PUERTO RICO: STAN BASS;

WEST-DUISSLAND: FRANK SCHNEE;

ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY;

ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

de
ECHE TE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

17E JAARGANG No. 5 OPLAGE WERELDWIJD 6.530.000

MEI 1984

ARTIKELEN

- 2 In aantocht — de „emancipatie” van Europa!
- 5 Onderwijs voor internationaal begrip
- 7 De Messias in de profetieën
- 15 Vulkanen worden actiever — waarom?
- 19 Een nieuwe kijk op een verdeelde stad
- 26 Terrorisme — het ergste moet nog komen

RUBRIEKEN

- 1 Persoonlijk van Herbert W. Armstrong
- 11 Internationale informatie
- 29 Van onze lezers

VOORPAGINA

Luchtfoto van de Kilauea, de vulkanische krater op de oostelijke helling van Mauna Loa op het eiland Hawaii. Het plastic in de cockpit van het kleine huurvliegtuig voelde zelfs warm aan door de hitte. De recente vulkanische activiteit beïnvloedt de zeestromen en weerspatronen.

FOTO HAL FINCH — PT

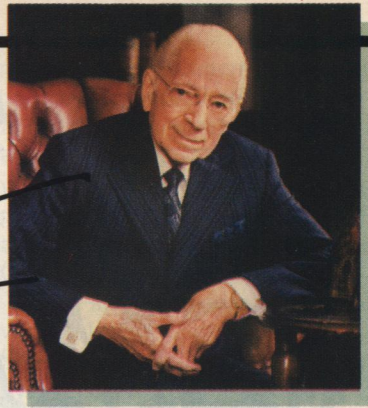
De Echte Waarheid (The Plain Truth) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1984 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 444,
3430 AK Nieuwegein (Nederland).

Telefoon: 03402-39922

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Vereinigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Stabat in

Waarom staat God menselijk leed toe?

Kijk eens naar de wereld van vandaag! Oorlog, hongersnood, epidemieën! Armoede, ongelijkheid, honger, gebrek! Ziekte, kwalen, lijden, dood! Misdaad, zwendel, oneerlijkheid, corruptie! Geestesziekte, degeneratie, verval! Onbehagen, angst, ellende en leed!

Hoe, zo vragen veel mensen zich af, kan een almachtige en LIEFDEVOLLE God zoveel menselijke ellende toestaan?

Sommigen zeggen: „God is niet eerlijk”, of „Is er eigenlijk wel een God?” Maar wat denkt u dat de mensen zouden zeggen als God hun het recht zou afnemen te denken en te doen zoals zij zelf willen? Want God zou nooit het afschuwelijke bloedvergieten op aarde kunnen stoppen zonder de mensen te dwingen naar zijn wil te handelen en hun een eigen vrije wil te ontzeggen.

Het zijn *de wegen van de mens zelf*, die deze ellendige toestand hebben veroorzaakt. Deze hebben alle leed en verdriet in de wereld teweeggebracht. God zegt: „Uw wegen zijn niet mijn wegen.”

Als Gods wegen waren nagevolgd, zou dit onvermijdelijk hebben geleid tot vrede, geluk en welvaart. God heeft zijn wegen aan de eerste mensen geopenbaard.

Veronderstel eens dat God zich van het enige alternatief had bediend. Veronderstel dat Hij de mensen, tegen hun wil in, GEDWONGEN had volgens zijn wetten te leven?

Hoort u al het verontwaardigde geschreeuw van een opstandige, halsstarrige mensheid tot de Almachtige God:

„U kunt uw godsdienst niet aan *mij* opdringen!” Want het *is* een kwestie van godsdienst. Kunnen wij inzien dat als God dat had gedaan, de mens meer dan ooit zou hebben geroepen: „GOD IS NIET EERLIJK”?

Zesduizend jaar lang hebben de mensen zich niets van Gods wetten aangetrokken. Als God hun dit recht, ongehoorzaam te zijn, ontzegd zou hebben, dan zouden de mensen God van onrechtvaardigheid hebben beschuldigd en de vrijheid hebben geëist hun eigen weg te gaan.

Gods plan is het scheppen van volmaakt KARAKTER in wezens die, hoewel zij individueel los van God bestaan, toch leden van Gods eigen gezin zijn. Karakter kan niet automatisch worden geschapen — het moet ontwikkeld worden door *ervaring!*

Evenmin kan karakter, zonder dat men een vrije wil heeft om te handelen, geleidelijk worden ingegeven. Teneinde dit grootse doel te bereiken — het absolute hoogtepunt van Gods schepping: zonen van God met een volmaakt karakter — moet de mens uit eigen vrije wil *overtuigd* worden dat Gods wetten *JUIST* zijn. De mens moet ze vrijwillig aannemen. En deze les kan *alleen* geleerd worden *door ERVARING!*

Reeds in het begin verscheen Satan om de wijsheid van Gods wet te betwisten. Deze wet behelst eenvoudig gezegd, het LIEFHEBBEN van God en de naaste, zoals vastgelegd in de principes van de Tien Geboden. Het is een fundamentele, geestelijke en *eeuwige* wet. De filosofie die Christus leerde, luidt dat het zaliger is te *GEVEN* dan te ontvangen. Maar Satans redenering draait om de weg van *NEMEN*. Concurrentie, redeneerde hij, is de drijfveer van onze activiteiten. Eigenbelang prikkelt tot ondernemingsijver. IJdelheid zet tot daden aan. Zodoende vormt in Satans filosofie eigenbelang, concurrentie en tweedracht het grondprincipe. Volgens deze redenering is de weg van *NEMEN* de weg van vooruitgang.

Als God deze zelfzuchtige weg niet had toegestaan om te worden toegepast, getest en gedemonstreerd, dan hadden Gods schepselen in alle eeuwigheid kunnen aanvoeren dat een in hun ogen „betere” weg hun was ontzegd.

God stond dus aan Satan het beheer af van de eerste zes dagen van *ÉÉN WEEK* bestaande uit zeven dagen van elk 1000 jaar, om de onjuistheid van deze weg — de weg van hebzucht — aan te tonen.

Gedurende deze 6000 jaar was het Satan toegestaan de *HEERSCHAPPIJ* over de gehele aarde te behouden. „Zes dagen”, zei God, „zult gij *(Zie verder pagina 23)*

In aantocht

DE „EMANCIPATIE” VAN EUROPA!

Gene H. Hogberg

De kilheid van de huidige betrekkingen tussen Washington en Moskou doet de roep om de opkomst van een nieuwe Europese supermogendheid steeds luider klinken.

„De belangen en doelstellingen van de Verenigde Staten en van de landen van West-Europa beginnen steeds verder uiteen te lopen”, aldus waarschuwt de voorzitter van het Europese Parlement, Piet Dankert.

„Alleen al het aantal meningsverschillen tussen de Verenigde Staten en West-Europa is zo groot, dat... het wederzijds respect en vertrouwen erdoor beginnen weg te slijten”, schrijft Dankert in het winternummer 1983/84 van het tijdschrift *Foreign Policy*.

Conflicten over de handelspolitiek vormen steeds meer een ernstig punt van wrijving tussen de Verenigde Staten en hun Europese bondgenoten.

Bij die handelsproblemen voegt zich nog een ander, even zwaar wegend verschil van inzicht, en wel over de houding die het Westen zou moeten aannemen jegens de voortdurend toenemende macht van de Sovjet-Unie.

Houding jegens Moskou

Simpel uitgedrukt komt het erop neer dat veel West-Europeanen ten aanzien

van de Sovjet-Unie niet de zienswijze van Washington delen. Europa krijgt meer en meer het gevoel dat president Ronald Reagan bezig is de Europeanen zijn visie op de wereld op te dringen. Zij geloven dat hij hen probeert aan te werven voor een nieuwe kruistocht tegen het wereldcommunisme.

Europeanen beweren dat de Amerikaanse buitenlandse politiek onvoorspelbaar is. Als duidelijk bewijs halen zij het grote verschil aan tussen de politiek van de voormalige president Jimmy Carter en die van de heer Reagan.

Europeanen zijn voorstanders van een meer pragmatische kijk op het wereldgebeuren en van een verfyndere en meer realistische houding jegens de Sovjet-Unie. Deze zienswijze wordt misschien het best samengevat door de vroegere kanselier Helmut Schmidt van de Duitse Bondsrepubliek in het weekblad *Die Zeit*:

„Op grond van bijna 1000 jaar van gemeenschappelijke geschiedenis, begrijpen de Europeanen de Sovjets beter dan men kan verwachten van mensen in Georgia of Californië. Dit Europese inzicht zou beter gebruikt dienen te worden. De Europeanen willen niet alleen militaire veiligheid, maar ook detente en samenwerking met de Sovjet-Unie.”

Maar vanuit het Amerikaanse gezichtspunt is West-Europa te zwak, en te toegeeflijk jegens de toenemende Sovjet-macht.

De redacteurs van het toonaangevende Britse weekblad *The Economist* nemen in het hoofdartikel van het nummer van 21 januari de taak op zich, de Europeanen uit te leggen „waarom een heleboel mensen in Amerika niets begrijpen van de manier waarop Europa de wereld beschouwt”. Op de voorpagina van het tijdschrift beeldde de redactie een karikatuur af van een Europese man, met het opschrift: „Hoe herkent men een Europeaan (met Amerikaanse ogen gezien).”

De tekenaar vestigde de aandacht op de diverse delen van de anatomie van deze samengestelde Europeaan door aanduidingen zoals „Boos oog op Reagan”, „Blind oog voor Rusland”, „Bloedend hart”, „Lusteloze pols”, „Ingewandswakke”, „Knikkende knieën”, „Geen been om op te staan”, etc.

Ongetwijfeld zouden velen in Europa, groot bezwaar maken tegen een dergelijke voorstelling. Maar dat was nu juist wat de redactie van *The Economist* duidelijk wilde maken: dat de karikatuur de steeds sterker wordende indruk voorstelt die Amerikanen van Europeanen hebben. En op het

terrein van de internationale betrekkingen wegen indrukken vaak zwaarder dan de werkelijkheid, die geheel anders kan zijn.

De conferentie van Stockholm

In het algemeen maken de Europeanen zich zorgen over de huidige verkoeling in de Amerikaans-Russische betrekkingen. Die verkoeling heeft ertoe geleid dat Moskou zich zowel terugtrok uit het overleg over de Euroraketten als uit dat over de beperking van de strategische bewapening.

De nieuwe Koude Oorlog atmosfeer tussen Oost en West kwam heel sterk tot uiting op de door 35 landen bijgewoonde, onlangs in Stockholm gehouden „CSDE”-conferentie — de conferentie die ten doel had maatregelen te nemen ter bevordering van wederzijds vertrouwen, onderlinge veiligheid en ontwapening in Europa. Schrijver dezes woonde haar bij.

De conferentie was bijeengeroepen om zich bezig te houden met betrekkelijk kleine en technische details, zoals de openlijke aankondiging van troepenmanoeuvres aan beide zijden van het IJzeren Gordijn. Men hoopt dat deze „vertrouwen scheppende maatregelen”, als de met de uitvoering ervan in de komende twee tot drie jaren belaste delegaties het over de aard ervan eens worden, kunnen leiden tot de aanvaarding van oplossingen voor belangrijker problemen tussen Oost en West.

Uit de manier waarop de conferentie begon, bleek onmiddellijk dat er niet veel tot stand zou worden gebracht, althans niet op de korte termijn.

In zijn ongebruikelijk harde opmerkingen op de openingsdag legde de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken George Shultz een ondubbelzinnige veroordeling van de verdeling van Europa sinds 1945.

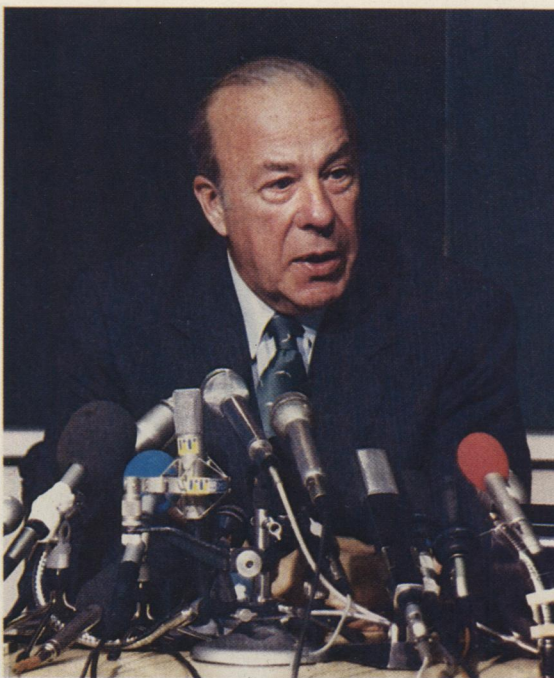
Het was niet het Westen dat deze barrière had opgericht, betoogde de heer Shultz. Met nadruk sprak hij vervolgens: „Laat mij heel duidelijk zijn. De legitimiteit van de kunstmatig opgelegde verdeling van Europa wordt door de Verenigde Staten niet erkend. Deze verdeling is de kern van het probleem van de Europese veiligheid en de mensenrechten, en dat weten wij allen.”

De daarop volgende dag was het Moskou's beurt. De Sovjet-minister van buitenlandse zaken Andrei Gromyko gaf in een botte toespraak een scherp

oordeel over de Amerikaanse politiek in de wereld.

Met betrekking tot Europa klaagde de heer Gromyko dat met de raketten ook militarisme, vijandschap en oorlogshysterie naar West-Europa worden geëxporteerd — een verwijzing naar de nieuwe Pershing-2 en kruisraketten die door de Verenigde Staten aan hun Westerse bondgenoten worden afgeleverd.

De beide toespraken droegen weinig bij tot het leggen van de grondslagen voor vertrouwen scheppende maatregelen.

GENE HOGBERG — PT

„De legitimiteit van de kunstmatig opgelegde verdeling van Europa wordt door de V.S. niet erkend. Deze verdeling is de kern van het probleem van de Europese veiligheid en de mensenrechten.”

Minister van buitenlandse zaken George Shultz

Oost-Europa maakt zich zorgen

Nu de Koude Oorlog kennelijk weer aan de gang is, voelen *zowel* de landen van West- als die van Oost-Europa zich onplezierig platgedrukt tussen de twee supermogendheden — en bijgevolg nauwer met elkaar verbonden.

In Stockholm herhaalden de ministers van buitenlandse zaken van de Oostbloklanden plichtsgetrouw de woorden van de heer Gromyko. Maar het is bekend dat bijna alle Warschau Pact-landen zich evenzeer zorgen

maken over de toenemende spanningen op het Europese continent. Wat hen in het bijzonder verontrust zijn de aangekondigde Sovjet-plannen om als tegenwicht tegen de opstelling van nieuwe raketten door de NATO, nieuwe raketten voor de middellange afstand in Oost-Europa te plaatsen.

Eind afgelopen jaar rapporteerde de voormalige bondskanselier Helmut Schmidt aan de Westduitse Bondsdag: „Het is mij tevens bekend dat de mensen in Oost-Duitsland en in Tsjecho-Slowakije . . . bang zijn. Zij willen helemaal niet dat er binnenkort in hun landen Sovjet SS-21 en SS-22 kernraketten worden opgesteld . . . dat geldt ook voor Hongarije dat ik onlangs bezocht en tevens voor Bulgarije . . .

„Hoe vijandiger de twee wereldmachten zich jegens elkaar opstellen, hoe dichter de mensen van de oostelijke delen van Midden-Europa en die van de westelijke delen naar elkaar toegroeien, en hoe meer de Duitsers zich op dat punt in beide delen van 'das Vaterland' één beginnen te voelen.”

In het bijzonder het eenzame Roemenië heeft zich uitgesproken kritisch opgesteld ten aanzien van de toenemende nuclearisering van het continent — van beide zijden. Moskou bleek geschokt toen Roemenië's president Nicolae Ceausescu begin van dit jaar op de theoretische mogelijkheid wees dat Roemenië zich volgend jaar, wanneer het oorspronkelijke verdrag afloopt, als lid van het Warschau Pact zou kunnen terugtrekken.

Atlantische kloof verbreedt zich

In West-Europa krijgt men steeds meer het gevoel dat de Verenigde Staten evenveel schuld hebben aan het verslechteren van de omstandigheden, speciaal als nasleep van de opstelling van de eerste van de nieuwe raketten.

Misschien werd dat gevoel het best samengevat in het hoofdartikel van de Londense *Financial Times* van 3 januari, en wel als volgt: „Voor een belangrijke en luidruchtige minderheid lijkt het Amerikaanse schild nu meer

op een Amerikaanse bedreiging... In militaire en economische termen... lijkt de Atlantische Oceaan steeds breder te worden."

Hoe breed de Atlantische Oceaan aan het worden is, bleek het best uit de gang van zaken op een andere conferentie, ditmaal een driedaagse bijeenkomst achter gesloten deuren in Brussel. Deze conferentie ging onmiddellijk vooraf aan de bijeenkomst in Stockholm, die meer publiciteit kreeg. De gedelegeerden op de vergadering in Brussel waren voormalige regeringsfunctionarissen die in hun respectieve landen nog steeds veel invloed hebben.

De kop in de Londense *Times* van 16 januari vat het netto-resultaat van deze bijeenkomst op hoog niveau als volgt samen: „Bittere toezspraken verraden wederzijds verlies van vertrouwen bij Europa en Amerika.”

De conferentie van Brussel droeg de naam „De toekomst van de NATO en de wereldveiligheid”. Maar, aldus onthulde de voormalige Franse minister van buitenlandse zaken Jean François-Poncet, „ieder van ons wist dat de werkelijke betiteling was ‘Atlantische Meningsverschillen’ en... die kregen wij dan ook”.

Wat verscheidene deelnemers omschreven als „een groeiende crisis van het wederzijds begrip” trad aan de dag in de toezspraken van twee gewezen kabinetsleden der Verenigde Staten, Henry Kissinger en James Schlesinger, en in die van de voormalige Westduitse Bondskanselier Helmut Schmidt.

De heer Schmidt deed een aanval op wat hij noemde het „tegenstrijdige gedrag” van de Amerikaanse regering ten aanzien van de Sovjet-Unie. Voorts waarschuwde hij dat Washingtons „egoïstische economische politiek”, zoals de handhaving van een hoog rentepercentage en het op laten lopen van reusachtige jaarlijkse begrotingstekorten, de grondslagen van het Westerse verbond op korte termijn zouden kunnen aantasten.

William G. Hyland van de V.S., een Sovjet-specialist en een gewezen

lid van de Amerikaanse Nationale Veiligheids Raad, zei dat de toespraak van de heer Schmidt een duidelijk voorbeeld vormde van „de groeiende kloof tussen de Verenigde Staten en Europa, die tot een catastrofe zou kunnen leiden”.

De heer Hyland hield de Europeanen voor dat ook in de Verenigde Staten sprake is van een toenemende ontgoocheling, en dat men daar nu het argument hoort dat lid blijven van de NATO niet noodzakelijkerwijs in het belang van de Verenigde Staten is. Hij citeerde een niet met name genoemde

CHIP HIRSH — LIANSON

„Europa is nu, meer dan enig ander continent, geschikt voor vreedzame samenwerking... want de economie, de cultuur en de geschiedenis van zijn volken zijn nauw met elkaar verweven.”

Minister van buitenlandse zaken Andrei Gromyko

Amerikaanse generaal die bekendstaat om zijn vergaande uitspraken, en die erop durft wedden dat de Verenigde Staten voor 1990 — al over zes jaar — de NATO zullen hebben verlaten als vergelding voor de Europese weigering het tegen de Sovjet-Unie op te nemen.

De heer Schlesinger, voormalig minister van defensie van de V.S., las de Europese NATO-bondgenoten de les over wat hij hun gebrek aan steun aan het verbond noemde. Hij zei ook dat het tijd werd dat de Europese bondgenoten zich eens een beetje in de

Amerikaanse geschiedenis verdiepten, die een waarschuwing inhoudt tegen „verstrikkende bondgenootschappen” — een advies van de eerste president, George Washington, aan de nog maar nauwelijks op de benen staande Amerikaanse republiek.

Er heerste op deze opmerkelijke Brusselse conferentie volgens François-Poncet „een vreemd en onaangenaam gevoel dat de Verenigde Staten en Europa bezig zijn uit elkaar te drijven. De stemming is slecht.”

Scheiding van Amerika?

Het verbale kruisvuur in Brussel geeft nog meer steun aan het gevaarlijke gevoel aan beide zijden van de Atlantische Oceaan van „laten wij elk onze eigen weg gaan”.

De in het algemeen pro-Amerikaanse columnist van de Londense *Sunday Telegraph*, Peregrine Worsthorne, vroeg zich inderdaad af of de tijd voor West-Europa niet rijp is om een vriendschappelijke „vroegge echtscheiding” van de Verenigde Staten te overwegen.

Worsthorne kwam in zijn column van 13 november 1983 tot deze afweging omdat er onder West-Europeanen sprake is van „verminderde vrees voor de Sovjet-Unie”, ook al blijft deze doorgaan met de verdere uitbouw van haar strijdkrachten. Het algemeen aanvaarde gezichtspunt op het continent is dat de Sovjets in hun eigen Oostblok dermate ernstige economische moeilijkheden ondervinden dat van een aanval van het Warschau Pact op West-Europa eenvoudig geen sprake kan zijn.

De Europeanen, aldus voegde Worsthorne eraantoe, zijn niet half zo geïnteresseerd als de Verenigde Staten in de bestrijding van communistische druk in Midden-Amerika en andere delen van de wereld. Dat is een zaak van Washington, schijnt de overheersende gedachte te zijn. Intussen zouden de landen van West-Europa kunnen overwegen inzake de veiligheid van Europa met de Sovjet-Unie tot „een vergelijk” te komen.

Invloedrijke kringen in de Verenigde Staten vragen zich bovendien openlijk af of er niet een nieuwe orde van zaken zou moeten komen. Het uitblijven van Westeuropese steun voor de Amerikaanse militaire interventie in Grenada wordt aangehaald als een schoolvoorbeeld voor het gebrek aan bondgenoot-

(Zie verder pagina 24)

Onderwijs voor internationaal begrip

Mosje Kol,
ex-minister van toerisme en ontwikkeling

Jeruzalem — Na de Onafhankelijkheidsoorlog in Israël in de jaren 1948-49 was het mijn droom om tussen de Joodse en Arabische jongeren in de nieuwe staat Israël samenwerking en vriendschap te bevorderen. Ik wilde aan de verwijdering van de haatgevoelens werken die in de oorlog waren ontstaan.

Wij moesten opnieuw beginnen — bruggen slaan tussen Joden en Arabieren, wederzijds begrip kweken en kennis van onze verschillende culturen.

In die tijd was ik hoofd van de wereldwijde Youth Aliyah, een beweging die in het leven was geroepen om de Joodse kinderen die op wonderbaarlijke wijze de slachting in Europa overleefd hadden, te helpen en te rehabiliteren, alsmede hen die onder moeilijke omstandigheden in Noordafrikaanse en Arabische landen geleefd hadden waar, na de Onafhankelijkheidsoorlog, spanningen ontstaan waren tussen de Joodse en de niet-Joodse bevolking. Om mijn droom te verwezenlijken, moest er naar mijn idee een centrum verrijzen voor de opvoedkundige en culturele programma's die voor dit doel opgesteld zouden worden.

Vervulling van de droom

Anderen droomden van manieren om

in Israël internationaal begrip te kweken. Een van deze groepen, die goede relaties onderhield met Youth Aliyah, was een Amerikaanse interkerkelijke commissie onder leiding van

Israëliische jongeren op de hoogte zou stellen van de culturele erfenis van andere landen door middel van muziek, films, lezingen, exposities en gastsprekers, een centrum dat het hele land zou

Kinderen van vele nationaliteiten op de speelplaats van het Liberty Bell Park te Jeruzalem.

Dorothy en Murray Silverstone (president van de 20th Century Fox Film Company). Zij hadden fondsen verzameld om in Jeruzalem een internationaal Cultureel Centrum voor Jongeren (ICCY) te bouwen.

Ik stelde mij al voor hoe het een nationaal instituut zou worden dat de

kunnen dienen.

Door dit centrum in Jeruzalem te bouwen — een stad die zowel christenen, als Moslims en Joden na aan het hart ligt — zou het als voorbeeld kunnen dienen voor overeenkomstige instituten in andere landen om bekrompenheid en extreme nationale zienswijzen

zen te voorkomen.

Het idee sprak Murray Silverstone zeer aan, en hij legde het voor aan de commissie in New York, en in het voorjaar van 1960 werd mijn droom werkelijkheid. In Emek Rephaim (de vallei der reuzen) opende een groot wit

bevolking van Galilea.

Tegenwoordig hecht het Israëliëse ministerie van onderwijs en cultuur grote waarde aan de prestaties van de ICCY op educatief gebied. De tentoonstellingen van de staf van de ICCY trekken als een „museum op wielen” in

centra en bejaardentehuizen. Wij zijn zeer trots op de bronzen medaille die onze Jemenitische volksdansgroep ontving voor haar optreden in Dijon in Frankrijk.

Internationale samenwerking

Om anderen aan te moedigen voor vrede en begrip te werken kent de ICCY ieder jaar geldprijzen (één uit naam van Herbert W. Armstrong) toe aan verdienstelijke personen.

De ICCY zelf was in april 1983 de gelukkige ontvanger van de vredesprijs van het „New Outlook Magazine”, ternagedachtens aan Sylvia Shine, voor haar unieke werk in de opvoeding tot samenleving tussen Arabieren en Joden. Wij wijzen met trots op de pas ontvangen prijs die wij samen met twee anderen van het Israëli-

Het koor van de jeugd van Jeruzalem geeft een uitvoering in het International Cultural Center for Youth. Mosje Kol en Herbert Armstrong geven de waardering van het publiek weer.

gebouw, te midden van tuin en bomen, zijn poorten voor jongeren, onderwijskrachten en voor hen die uit alle delen van de wereld een bezoek aan de Stad van Vrede brachten.

Al snel werden er elders in het land centra opgericht als onderafdelingen van het grote centrum in Jeruzalem. Er werden twee bijgebouwen gevestigd in het oostelijke deel van de stad en in de Oude Stad, waar het merendeel van de Moslims en christenen woont.

Op de berg Karmel, vlakbij de stad Haifa, richtten wij een centrum op in het grootste dorp van de Druzenbevolking ter bevordering van onze programma's voor kinderen en volwassenen in de dorpen van de Druzen in het gebied dat bekendstaat als Galilea.

Wij openden een centrum in het Arabische dorp Baka-el-Garbia in het centrale gedeelte van Israël, bekend als de Driehoek, en twee centra in Tamra en Magdal Krum voor de Moslim-

mobile eenheden door het land en doen zo'n 650 scholen aan.

In overeenstemming met de geest van broederschap, bestaat ongeveer de helft van de staf van de ICCY uit Arabieren.

Naast de activiteiten die na schooltijd in het grote centrum in Jeruzalem, worden gehouden, wordt er tot bij middernacht les gegeven in volksdansen en folklore. Ieder jaar nemen duizenden bezoekers uit binnen- en buitenland deel aan de amusements- en culturele programma's zoals Jemenitische volksdansen, Arabisch trommelen, Israëliësch volksdansen en zingen.

In de afgelopen zomer zijn 30 leden van de volksdans- en volkszanggroepen samen met 20 andere Israëliëse artiesten op toernee gegaan in zuidwest-Frankrijk en Zwitserland. Zij traden op bij folklore-festivals, in gemeenschaps-

sche parlement (de Knesset) toegekend kregen in erkenning van ons werk.

Internationaal werken de UNICEF en de UNESCO nauw samen met de ICCY en uiten hun waardering voor ons unieke programma.

Herbert W. Armstrong, president en oprichter van Ambassador College en Ambassador Cultural Foundation, heeft in het werk van de ICCY een belangrijke rol gespeeld. Ik heb hem voor het eerst ontmoet toen hij in 1969 een bezoek aan Israël bracht.

In mijn toenmalige positie van
(Zie verder pagina 28)

De Messias in de profetieën

Eli Chiprout

Hier volgt een onderwerp dat Joden, christenen en moslims evenzeer zal verbazen.

De meeste christenen nemen aan dat Jezus van Nazareth de door God beloofde Messias is. De meeste Joden nemen aan dat Hij dat *niet* is.

Maar weinig mensen denken tegenwoordig nog over deze kwestie na. Zij accepteren gewoon wat ze van jongs af hebben geleerd.

Ik ben grootgebracht in de Joodse leer. Van kinds af aan is mij verteld dat de Jezus uit het Nieuwe Testament *niet* van God was. Ik leerde dat God de Hebreeuwse Schriften heeft geïnspireerd (die de christenen het Oude Testament noemen, maar die de Joden kennen als de Wet, de Profeten en de Geschriften) en dat er geen andere teksten zijn geïnspireerd. Ik nam dit zonder vragen aan.

Toen kwam de uitdaging. Ik las het tijdschrift THE PLAIN TRUTH [DE ECHTE WAARHEID] en vond hierin waardevolle richtlijnen voor mijn leven van alledag. Maar dit tijdschrift verwees ook vaak naar het onderricht van Jezus in het Nieuwe Testament. Aanvankelijk las ik maar liever over deze passages heen.

Hoe meer ik echter las, hoe meer ik ging beseffen dat ik de kwestie van het Nieuwe Testament niet langer kon negeren. Ik kon niet langer doen alsof het er niet was.

Dit was een moeilijke uitdaging. Ik moest mij gaan verdiepen in vragen die mijn manier van denken vreemd waren.

Ik nam de uitdaging echter aan — en vond de antwoorden op mijn vragen.

Ik beschrijf hier enkele van mijn bevindingen die misschien zelfs lezers van DE ECHTE WAARHEID zullen verbazen.

Wat ik had geleerd

De Hebreeuwse Schriften spreken van een tijd waarin God rechtstreeks zal ingrijpen in de zaken van de mens om zijn wereldwijde koninkrijk op aarde te vestigen. Dit zal een tijd zijn van vrede, voorspoed en grote vreugde.

Ik heb echter ontdekt dat christenen onder elkaar over deze leerstelling van mening verschillen.

Toch staat er duidelijk in de Hebreeuwse Schriften dat God dit aan Nebukadnezar, koning van het oude Babylon, heeft geopenbaard. Middels een indrukwekkende droom en de daaropvolgende verklaring door de profeet Daniël liet God de koning zien dat het rijk Babylon door drie andere rijken zou worden opgevolgd: het Perzische, het Griekse en het Romeinse rijk. Het Romeinse rijk zou via verschillende transformaties en wederoplevingen blijven voortduren...

„MAAR in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk

oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan: het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid” (Dan. 2:44).

Gods Koninkrijk zou aan het bestuur van de mens een einde maken. Het zou Gods *eeuwigdurende* regering vestigen.

Jesaja heeft over deze tijd gesproken:

„En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg [het koninkrijk] van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen” (Jes. 2:2).

Het zal een tijd zijn van hereniging van het verstrooide Israël (Jes. 27:13). Gods heerschappij zal over de gehele wereld worden gevestigd!

Maar, zo vroeg ik mij af, wat had het Nieuwe Testament, dat in het Grieks was geschreven en niet in het Hebreeuws, met deze profetieën te maken?

Ik vervolgde mijn studie van Daniël. Deze schreef: „Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen [regeringen] opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder; zijn kleed was wit als sneeuw en zijn hoofdhaar blank als wol; zijn troon bestond uit vuurvlammen, de

raderen daarvan uit laaiend vuur” (Dan. 7:9).

Dit is niemand anders dan God Almachtig op zijn prachtige troon!

Nu komen we toe aan enkele onthullende verzen.

„Ik bleef toekijken in de nachtgezichten en zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een mensenzoon; hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde hem voor deze; en hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is” (vers 13-14).

Wie is deze „mensenzoon”?

Het is duidelijk dat God hem kroont als koning van de *gehele* aarde, opdat hij Gods koninkrijk kan vestigen en eeuwig kan regeren.

Is hij een mens? En zo ja, welke mens zou een zo hoge eer worden verleend?

Laten we eens kijken wat er in het boek Jesaja over deze toekomstige regeerder staat.

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van de Here der heerscharen zal dit doen” (Jes. 9:5-6).

Sommige van onze Joodse bijbeluitleggers zijn van mening dat Jesaja over een man uit zijn tijd sprak. Zij denken dat deze passage betrekking kan hebben op Hizkia, de zoon van koning Achaz van Juda. Maar let goed op!

Deze zoon zou de troon van David voor eeuwig vestigen. Hizkia heeft dat nooit gedaan. Hij is gestorven als een stoffelijke mens.

Verder vielen mij de ontzagwekkende titels van deze persoon op, die te groot zijn om op een gewone mens betrekking te hebben. Ook de Joodse encyclopedie erkent dat die een verwijzing is naar een grotere koning, de Messias.

Een scheut van Isai

Jesaja vervolgt: „En er zal een rijsje voortkomen uit de tronk van Isai en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht

dragen. En op hem zal de Geest des Heren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des Heren . . . want hij zal de geringen in gerechtigheid richten en over de ootmoedigen des lands in billijkheid rechtspreken, maar hij zal de aarde slaan met de roede zijnsmonds en met de adem zijner lippen de goddeloze doden” (Jes. 11:1-2, 4).

Dit kind moet een nakomeling zijn van Isai, de vader van Koning David. In zijn tijd zal er over de hele wereld vrede heersen en zal er kennis van God zijn (vers 6-9). Alle volken zullen deze „wortel van Isai” zoeken (vers 10). Israël zal voor een tweede maal uit slavernij worden bevrijd (vers 11).

Dit kan alleen de „mensenzoon” zijn die in Daniël wordt genoemd. Er is in de Bijbel slechts sprake van één tijd van wereldwijde vrede. Wanneer deze tijd is aangebroken, zal zij eeuwig voortduren!

Deze wereldregeerder is zelfs groter dan koning David van het oude Israël.

Daniël zegt dat de rechtvaardigen uit hun graf zullen ontwaken en als de sterren zullen stralen (Dan. 12:2-3). Deze heiligen zullen ook onder de grote Koning de aarde regeren (Dan. 7:18, 22, 27). Ik heb gemerkt dat de meeste christelijke bijbelkenners met deze verzen geen raad weten.

De Hebreeuwse Schriften leggen ook uit dat koning David, een van de opgestane heiligen, in de nieuwe heerschappij van de vrede alle stammen van Israël zal regeren (Ezech. 34:23-24; 37:24-25; Jer. 30:9).

Maar David zag dat deze toekomstige wereldregeerder in gezag boven hem stond. In Psalm 110 noemt hij deze Heerser „mijn Here”.

„Aldus luidt het woord des Heren tot mijn Here: Zet u aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gelegd heb als een voetbank voor uw voeten” (vers 1).

Uit bovenstaande passages blijkt duidelijk dat David spreekt over de grote Koning die zal komen. We zagen al in Daniël 7 dat deze Koning vlakbij Gods troon in de hemel komt.

Er is geprofeteerd dat deze Koning een afstammeling van David zal zijn:

„Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; die zal als koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In zijn dagen zal

Juda behouden worden en Israël veilig wonen; en dit is zijn naam, waarmede men hem zal noemen: de Here onze gerechtigheid” (Jer. 23:5-6). Een soortgelijke beschrijving staat in Jeremia 33:15-16.

Op Davids troon

Eén ding is duidelijk. David, Gods profeet, wist van deze toekomstige grote Koning. God beloofde koning David dat zijn troon voor altijd vast zou staan (2 Sam. 7:12-13, 16). Velen wisten dat uit Davids afstammelingen uiteindelijk de grote Koning zou voortkomen, die eeuwig zou regeren.

Jakob, de kleinzoon van Abraham, had al vele jaren daarvoor van de grote Koning geprofeteerd, die zou voortkomen van de stam Juda van David en die de heerschappij zou overnemen (Gen. 49:10).

Ook in andere profetieën wordt over Hem gesproken. Deze grote Koning werd de *Messias* genoemd, wat Gods gezalfde betekent.

In de Oudheid werden alle koningen van Israël met olie gezalfd wanneer zij de troon bestegen. De grote Koning die zal komen, vormt daarop geen uitzondering.

Deze Koning — de Messias — is door de eeuwen heen de hoop van Israël geweest. Wanneer de Bijbel over een grote Koning spreekt, wordt vrijwel altijd deze Koning bedoeld. Psalm 72, bijvoorbeeld, spreekt over een grote Koning die over alle andere koningen en volken zal regeren (vers 11) en die eeuwig zal heersen (vers 17).

Veel Joodse naslagwerken erkennen dat de Schriften spreken over een Messias die zal komen. Sommige moderne bijbelkenners geven dit echter niet toe. Lees bijvoorbeeld maar eens de volgende zinsnede uit het artikel „Messias” in de *Universal Jewish Encyclopedia*: „De hoop op een toekomstige koning die Israël zal verlossen en Gods koninkrijk op aarde zal vestigen, wordt nergens met zoveel woorden genoemd in de Bijbelse of de Apocriefe Schriften.”

Volgens onze oude overleveringen is dit echter anders.

In moeilijke tijden klampten de Joden zich vast aan de hoop op de Messias uit de Schriften voor uiteindelijke verlossing van onderdrukking en misère. Af en toe verschenen valse messiassen die beweerden dat zij door God waren gezonden. Zij verleidden duizenden mensen die op een straaltje

hoop wachtten.

Door de jaren heen verscheen de Messias echter nooit wanneer de mensen Hem verwachtten. Velen begonnen de hoop op te geven. Tegenwoordig is de zinsnede „wanneer de Messias komt” onder wereldse Joden een bepaling van onbepaalde tijd geworden. Slechts weinigen verwachten dat Hij werkelijk komt, vooral niet in deze tijd.

De geboorteplaats van de Messias

De grote Koning zou uit Davids afstammelingen geboren worden. Geeft de Bijbel een plaatsaanduiding? Jazerker! De profeet Micha geeft het antwoord.

In hoofdstuk 4 beschrijft Micha de tijd van wereldwijde vrede die zal komen (vers 1-5). De daaropvolgende verzen beschrijven de crisis vlak voor deze tijd. Vervolgens doet Micha in hoofdstuk 5 een verbazingwekkende profetie!

„En gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid” (Micha 5:1).

Wie is deze heerser? Het kan onmogelijk koning David zijn!

Koning David leefde eerder en was al jaren voor deze profetie gestorven. Micha spreekt over de grote Koning.

„Dan zal Hij staan en hen weiden in de kracht des Heren, in de majesteit van de naam des Heren, zijns Gods; en zij zullen rustig wonen, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde” (vers 3).

Hier is sprake van de Messias! Zie ook Psalm 72:8 en Zacharia 9:9-10.

Koning David, die ook in Bethlehem was geboren, was een prefiguratie van de komende Messias, zoals veel schriftgedeelten laten zien. Bethlehem is dus de geboorteplaats van de grote Koning. Veel Joden uit vroeger eeuwen wisten dit. En sommige Joodse bronnen van vandaag zijn nog steeds die mening toegedaan.

Daarna merkte ik nog een andere serie verbazingwekkende schriftgedeelten op.

De knecht des Heren

We komen nu bij een verrassende openbaring van de Hebreeuwse Bijbel, waar de meeste christenen niet veel aandacht aan hebben besteed.

Het boek Jesaja spreekt diverse

keren over „de knecht des Heren”. De meeste mensen zien niet in wie met deze benaming wordt aangeduid. In zijn boek *The Messiah Idea in Jewish History* zegt Julius Greenstone: „Onder moderne bijbelkenners heerst een groot verschil van mening over de vraag wie de profeet [Jesaja] bedoelde met ‘de knecht des Heren’.”

God noemt het volk van Israël gezamenlijk zijn „knecht” (Jes. 41:8-9). Dat is duidelijk. Later spreekt God echter over een knecht in geheel andere bewoordingen. Moeten we aannemen dat dit ook betrekking heeft op Israël?

Jesaja 42:1: „Zie, mijn knecht, die Ik ondersteun; mijn uitverkorene, in wie Ik een welbehagen heb. Ik heb mijn Geest op hem gelegd: hij zal de volken het recht openbaren.”

En in vers 4 staat: „Hij zal niet kwijnen en niet geknakt worden, tot hij op aarde het recht zal hebben gebracht; en op zijn wetsonderricht zullen de kustlanden wachten.”

Spreeken deze verzen over Israël of over de Messias?

In vers 5 spreekt God tot zijn knecht. God belooft hem dan te stellen tot „een verbond voor het volk, tot een licht der natiën” (vers 6).

In hoofdstuk 49 volgt opnieuw een verwijzing naar deze knecht. Israël, Gods knecht, heeft symbolisch het eerste woord. Israël is niet geslaagd in zijn taak om een licht te zijn voor de heidenen (vers 4).

De andere knecht komt aan het woord vanaf vers 5:

„Maar nu zegt de Here, die mij van de moederschoot aan vormde tot zijn knecht, om Jakob tot Hem terug te brengen en om Israël tot Hem vergaderd te doen worden — en ik werd geëerd in de ogen des Heren en mijn God was mijn sterkte — Hij zegt dan: Het is te gering, dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; Ik stel u tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde” (vers 5 en 6).

Deze knecht kan niet Israël zijn. Hij is degene die Israël opnieuw verenigt.

Dit is dezelfde knecht die in Jesaja 42 wordt genoemd. Hij zal Gods heil brengen tot de einden der aarde! Dit is een verwijzing naar de grote Koning die op aarde zal regeren — de Messias!

De lijdende knecht?

Maar let nu goed op het wonderbaarlij-

ke vers dat volgt in hoofdstuk 49. Deze grote Koning, aan wie God Almachtig de heerschappij over de aarde zal geven, is „de diep verachte, de bij het volk verafschuwde, de knecht van heersers” (vers 7).

Hier wordt hij een „knecht van heersers” genoemd. Wat een benaming voor de Koning van de gehele aarde! Maar direct daarna, in ditzelfde vers, zegt God: „Koningen zullen dit zien en opstaan; vorsten, en zich nederbuigen . . .”

Hier is duidelijk sprake van twee verschillende gebeurtenissen! Bij de eerste wordt de knecht — de Messias — veracht, en bij de tweede wordt hij geëerd.

God zegt over deze knecht dat Hij hem zal helpen en behoeden en hem zal „stellen tot een verbond voor het volk” (vers 8). Dit is dezelfde knecht die in Jesaja 42:6 wordt genoemd. Zijn heerschappij zal de tijd van vrede, grote welvaart en verlossing zijn (vers 8-12).

Maar waarom wordt hij eerst verworpen?

Jesaja citeert de woorden van de knecht weer in hoofdstuk 50:

„De Here Here heeft mij als een leerling leren spreken om met het woord de moede te kunnen ondersteunen . . . De Here Here heeft mij het oor geopend en ik ben niet weerspanning geweest, ik ben niet teruggedeeind” (vers 4-5). Deze knecht kan niet Israël zijn, omdat God Israël „opstandig” en „weerspanning” noemt (Jes. 65:2; Ezech. 2:3-8).

„Mijn rug heb ik gegeven aan wie sloegen, en mijn wangen aan wie mij de baard uittrokken; mijn gelaat heb ik niet verborgen voor smadelijk speeksel” (Jes. 50:6).

Waarom zou Gods knecht, de Messias, dit toelaten? Waarom wordt Hij geslagen?

Lees eerst vers 10 eens aandachtig: „Wie onder u vreest de Here, wie hoort naar de stem van zijn knecht? . . .”

Hoe kunnen we de stem van Gods knecht horen? Is er een bron waar we van zijn woorden kennis kunnen nemen?

Jesaja beschrijft de knecht verder in vers 13 van hoofdstuk 52:

„Zie, mijn knecht zal voorspoedig zijn, hij zal verhoogd, ja, ten hoogste verheven zijn. Zoals velen zich over u ontzet hebben — zozeer misvormd, niet meer menselijk was zijn verschijning, en niet meer als die der

mensenkinderen zijn gestalte — zó zal hij vele volken doen opspringen, om hem zullen koningen verstommen, want wat hun niet verteld was, zien zij, en wat zij niet gehoord hadden, vernemen zij” (vers 13-15).

Hij zou tragisch misvormd worden. Maar hoe kan dat? En bovenal — waarom?

De opvatting dat de Messias zou moeten lijden voordat Hij zou worden geëerd, werd vroeger door het Judaïsme erkend.

Vershillende passages uit oudere Joodse geschriften, waaronder de Talmud, spreken over de lijdende Messias.

Met dit in mijn achterhoofd ging ik Jesaja 53 opnieuw bestuderen. Dit hoofdstuk was door de eeuwen heen het kernpunt van veel discussie geweest.

Er zijn tal van interpretaties geweest: het volk Israël, een van de profeten, Zerubbabel, Mozes, Cyrus of zelfs een onbekend persoon! In het algemeen gelooft men in de christelijke wereld dat deze „onbekende persoon” Jezus van Nazareth is. De meest gangbare interpretatie onder de Joden is dat het een verwijzing naar Israël is.

In mijn studie zocht ik verder in de Hebreeuwse Schriften om te zien welke mogelijke verklaring er wordt bedoeld.

We hebben tot dusver gezien dat Jesaja over twee knechten spreekt. Hij beschrijft de Messias tot aan hoofdstuk 53. En dan, zo willen sommigen de lezers laten geloven, zou Jesaja in dit hoofdstuk plotseling over iemand anders spreken.

Jesaja 53 is echter gewoon een vervolg op Jesaja 52:13-15!

Lees het gehele hoofdstuk maar eens om het volledig te begrijpen. Op dit moment zullen we alleen bij de volgende punten stilstaan.

Jesaja zegt: „Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen” (vers 4).

„Want Hij is afgesneden uit het land der levenden; om de overtreding Mijns volks is de plage op Hem geweest” (vers 8; *Statenvert.*). In de Hebreeuwse Bijbel verwijst „mijn volk” naar Israël. Derhalve kan de „knecht” niet verwijzen naar Israël.

Deze knecht draagt de pijn en zonden van anderen. Hij wordt gedood ofschoon hij oprecht is (vers 9). Dit kan Israël niet zijn.

Wij zullen nog op deze kwestie

terugkomen, maar eerst zullen we een andere verbazingwekkende openbaring van de Bijbel zien.

De Engel des Heren

De Bijbel spreekt op een aantal plaatsen over de „Engel des Heren”. Het woord *engel* betekent in het Hebreeuws gewoon boodschapper. Het betekent niet altijd een engelachtig wezen. Het kan soms ook betrekking hebben op een mens.

Op sommige plaatsen in de Bijbel zien we echter dat de Engel des Heren „de Here” wordt genoemd! Dit is bijvoorbeeld het geval in Richteren 6:11-24. Tot Gideon spreekt de Engel des Heren (vers 11). Nadat de Engel des Heren Gideon hoort, „wendde de Here Zich tot hem en zeide . . .” (vers 14). Aan het einde van de ontmoeting „begreep Gideon, dat het de Engel des Heren was, en hij zeide: Wee mij, Here Here! want ik heb de Engel des Heren gezien van aangezicht tot aangezicht” (vers 22). Hier wordt de engel of de boodschapper des Heren ook „Here” (vers 14) en „Here Here” (vers 22) genoemd.

In Richteren 13 vinden we een soortgelijke beschrijving. De Engel des Heren verschijnt (vers 20). De mensen herkenden Hem als God (*Elohim* in het Hebreeuws — vers 22).

In Genesis 16 vindt de Engel des Heren Hagar, de slavin van Sarai, in de wildernis. We zien dat het werkelijk God is die spreekt, want Hagar herkent Hem als God (vers 13).

Maar als de engel (boodschapper) van de Here ook Here en God wordt genoemd, wie stuurt hem dan? Stuurt hij zichzelf?

In Genesis 18 verschijnen drie mannen aan Abraham (vers 2). Twee van hen zijn engelen (Gen. 19:1). De andere is de Here (Gen. 18:1)!

Ook elders in de Bijbel verscheen God als mens. Jakob worstelde de hele nacht met een man. Hij herkende dat deze God was, „want zeide hij ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht” (Gen. 32:30). Hosea 12:3-5 openbaart dat dit wezen dat God wordt genoemd, een boodschapper — engel — van God is. Dat is zijn functie.

Is Hij de Messias?

Nu kunnen we naar onze vragen teruggaan. Wie is de ongelooflijke persoon die de hele aarde zal regeren? Waarom zal hij sterven voor anderen?

Hij kan geen gewone sterveling zijn.

Daarvoor zijn zijn titels te verheven. En toch wordt hij geboren als zoon uit het nageslacht van David.

Hij is zo groot dat hij met zijn leven voor de zonden der volken betaalt. Hij is groter dan David. Hij zal Davids troon overnemen.

God was vanouds Koning over Israël (1 Sam. 8:7). Pas toen Israël om een mens als koning vroeg, liet God een menselijke koning op zijn troon zitten. Niettemin bleef het „de troon des Heren” (1 Kron. 29:23).

God heeft gezegd dat Davids troon — in wezen de troon des Heren — altijd stand zou houden. Toch zal de Messias aanspraak maken op de troon die de Here toebehoort!

Hoe kan de Messias aanspraak maken op die troon en alle indrukwekkende titels, tenzij Hij God is? Zacharia helpt deze kwestie verder verklaren. Lees eens wat er in Zacharia 2:8-9 staat. In de dagen van de Messias, wanneer Israël zal worden verenigd, zal de Here in zijn midden zijn! Dit betekent dat een van de namen van de Messias Here is.

Hoe kan dat?

Er is maar één verklaring mogelijk! Het Hebreeuwse woord voor God is „Elohim”. Het is een meervoudsvorm die soms wordt gebruikt in combinatie met een enkelvoudig of meervoudig werkwoord of voornaamwoord. Het woord kan dus meer dan één persoon betekenen. In Genesis 1:26 zegt God: „Laat *Ons* mensen maken naar *ons* beeld”!

Dit kan alleen maar betekenen dat de grote Koning, de Messias, net als de Schepper van alles, ook God is!

Geen wonder dus dat Hij voor de zonden der volken kan betalen! Zijn leven is meer waard dan alle menselijke levens samen. Hij was medeschepper.

Is het verwonderlijk dat Hij zulke prachtige benamingen heeft, zoals de machtige God? Of dat Hij „de Here onze gerechtigheid” wordt genoemd in Jeremia 23:6?

Ik ging beseffen dat de Hebreeuwse Schriften op onthullende wijze een Messias beschrijven. Deze duidelijke feiten kon ik niet negeren.

Mijn speurtocht deed mij beseffen dat ik alles moest aantonen. Met die gedachte bestudeerde ik het Nieuwe Testament. Ik wist wat de Hebreeuwse Schriften zeiden, en ik wist dat zij niet tegengesproken konden worden. Ik zag „de arm des Heren geopenbaard” (Jes. 53:1). □

INTERNATIONALE INFORMATIE

De Derde Wereld bij nader inzien

Vanmorgen viel de douchekop weer eens in het bad. Dat gebeurt altijd als ik hem anders probeer te richten. Niet dat het er iets toe doet — het hotel beschikt vandaag toch niet over stromend water. Of elektriciteit. De schoonmaker (als je de man die tweemaal per dag het stof komt verplaatsen tenminste zo kunt noemen) zegt dat het morgen misschien weer in orde zal zijn, of de dag daarna . . . of wanneer dan ook.

Het restaurant heeft geen thee en koffie meer, en men kan zich niet meer heugen wanneer er voor het laatst suiker was. De brouwerij heeft geen flessen, zodat er ook geen bier is. Dit is tussen haakjes het beste hotel in de stad.

Het staat in de hoofdstad van een van die arme landen die wij optimistisch ontwikkelingslanden noemen. Eens was dit land een kolonie van een Europese macht. Het werd beschouwd als redelijk welvarend, hoewel die welvaart niet tot de inheemse bevolking doordrong. Maar over het algemeen waren zij tevreden, en ze leefden tenminste zonder angst voor een hongersnood of een revolutie.

Zelfbestuur en onafhankelijkheid waren in die tijd nog niet zulke brandende vraagstukken. Er bestond een soort overeenkomst tussen de koloniale autoriteiten en de plaatselijke leiders dat het land uiteindelijk — over honderd jaar — of misschien tweehonderd — zover zou zijn dat het zichzelf zou kunnen besturen.

Toen kwam de Tweede Wereldoorlog, en in de nasleep daarvan raakte het kolonialisme uit de tijd. De Europese machten begonnen zich van hun overzeese bezittingen te

ontdoen.

En zo werd dit kleine gebied een soevereine staat. Er werd feest gevierd en op straat gedanst. Eindelijk, zo werd de mensen verteld, konden zij vrij ademen. (De meesten waren zich er niet van bewust dat dit niet het geval geweest was.) De eeuwen van vernedering en exploitatie lagen achter hen, zo werd verklaard. Zij hadden een mooie nieuwe vlag, een roerend nieuw volkslied en een zetel in de Verenigde Naties.

In het paleis van de vroegere gouverneur zetelde nu de nieuwe president — de nationale held die in hun „gevecht om de vrijheid” hun leidsman was geweest. Helaas bleek de nationale held aan grootheidswaanzin te lijden en onbekwaam en misdadig te zijn. In de paar jaar van zijn wanbeheer leidde hij het nieuwe land naar de rand van een bankroet.

Uiteindelijk werden zijn mensen zijn loze beloften en grootse plannen moe, en zij juichten het toe toen hij bij een staatsgreep verdreven werd. Maar een opeenvolging van militaire dictators dreef de zaken steeds verder naar de ondergang tot het land nu, met de overdreven woorden van

Hoewel in materieel opzicht arm, hebben veel ontwikkelingslanden niet de vreugde van het gezinsleven verloren.

een vermoeide banneling, „onbewoonbaar wordt”.

Er zijn meer dergelijke naties. Men kan ze met medelijden bezien. De verrukking over de eigen nationaliteit heeft al lang plaatsgemaakt voor een grimmige strijd om te overleven. De opeenvolgende leiders worden steeds wanhopiger, en onderdrukken daardoor het volk meer en meer zodat het steeds onwilliger en opstandiger wordt. De economie is een chaos en het

inflatiepercentage heeft van de eens trotse nieuwe munteenheid een lachertje gemaakt.

In een wanhopige poging om de ramp af te wenden, doet de regering de zoveelste poging om „de samenleving te reorganiseren”. Het lijdzame volk accepteert de nieuwe orde — in de wetenschap dat deze waarschijnlijk ook niet zal werken. Het lijkt misschien een tijdje een goede zaak — maar de gladde politici laten het altijd goed *lijken*. Uiteindelijk betekent het altijd meer ellende.

Na enige jaren zo geleefd te hebben, is de wilskracht

JOHN HALFORD — FT

Het levenstempo in de Derde Wereld wordt eerder bepaald door de kalender dan door de klok.

van het volk gebroken en wordt het onverschillig. Zij kijken lusteloos toe hoe hun land om hen heen vervalt. De wegen gaan kapot, de enige brug over de rivier stort in, het dak van het postkantoor begeeft het — maar niemand doet iets. Zelfs het trotse monument voor de onafhankelijkheid is in staat van verval en de hoofdstad wordt langzaam weer een dorp.

Een paar jaar geleden ontmoette ik in een soortgelijk land een jonge student die lid was van een revolutionaire beweging. Hij was boos, oprecht en openhartig. „Kijk toch eens wat een puinhoop”, zei hij, terwijl hij langs de ruïnes aan de voornaamste doorgangsweg van de stad reed. „Mijn land is de verkeerde weg ingeslagen”, ging hij heftig verder. „Toen wij onafhankelijk werden, wilden onze leiders niets meer van de Europese levenswijze weten. Wij waren boordevol vertrouwen. Wij waren ervan overtuigd dat wij wisten welke weg wij moesten volgen. Maar het was dom van ons om zo onafhankelijk te willen zijn — wij zijn er nu slechter aan toe dan ooit. Wij hebben hulp nodig — onderwijs — technologie. Wij zullen het in ons eentje nooit redden.”

„Maar waarom weigert jullie regering dan alle aanbiedingen van hulp van de buitenwereld?” vroeg ik. Zijn land had koppig de lijn van onafhankelijkheid gevolgd en had iedere hulp afgewezen die het risico met zich meebracht om opgeslokt te worden door een grotere macht.

„O ja, allerlei mensen willen ons helpen”, zei hij. „De communistische landen hebben hun hulp aangeboden. Wij

weten wat dat betekent. Uiteindelijk zullen wij bij hen in de schuld staan en aan hen verplicht zijn, en dat zal het einde van onze levenswijze betekenen. Er is teveel aan hun hulp verbonden . . . zij mogen hun tractors en militaire adviseurs houden.

„Maar hetzelfde geldt voor de Westerse machten”, ging hij verder. „Als wij hen eenmaal binnenlaten, is dat het einde van de onafhankelijkheid. Kijk naar . . .” Hij noemde verscheidene van de meer welvarende landen van de Derde Wereld. „Het zijn weer koloniën!” Hij had gelijk — het zijn in feite culturele koloniën van het Westen. „Wij willen wat jullie hebben, maar de levenswijze die er mee samengaat willen wij niet. Als wij ons door jullie laten helpen, zijn wij niets meer dan de zoveelste markt die ontwikkeld moet worden.

„Daarom ben ik eigenlijk een zeer onschuldige revolutionair”, voegde hij er in vertrouwen aan toe. „Wat heeft het voor zin om te proberen de regering omver te werpen als je weet dat je het zelf niets beter kunt? Waarom is er niemand die ons kan helpen zonder ons schade toe te brengen?”

Deze jongeman was eerlijk genoeg om het totale gebrek aan succes van zijn land te erkennen, maar hij was ook realistisch genoeg om toe te geven dat hij ook niet wist wat eraan gedaan moest worden. Hij hielp mij begrijpen hoe ontwikkelde mensen in de Derde Wereld denken. Het is iets dat in de welvarende Eerste Wereld, door velen over het hoofd wordt gezien.

Wij in de ontwikkelde wereld zijn geneigd het succes of de mislukking van een levenswijze te beoordelen naar de mate van materiële welvaart. Wij rangschikken de landen van de wereld in termen van hun inkomen per hoofd van de bevolking of hun bruto nationale produkt. Wij klassificeren samenlevingen als rijk of arm nadat wij zorgvuldig het aantal auto's of televisietoestellen per inwoner berekend hebben.

Als dit nu echt geldige waarden zijn — of, met andere woorden — als de mens echt alleen bij brood leeft — is de Westerse, industriële, op de consumptie gerichte levenswijze verreweg het meest succesvol — en doen andere volken er verstandig aan die te volgen.

Tenslotte heeft de Eerste Wereld — en dit geldt ook in hoge mate voor de communistische landen in Europa — de hongersnood, de pest en de schrijnende, mistroostige, hopeloze armoede die men in gebieden van Afrika, Azië en Zuid-Amerika ziet, zo goed als uitgebannen. De Eerste Wereld heeft een alfabetisme-percentage van bijna 100, een lage kindersterfte en de hoogste levensstandaard die de wereld ooit heeft gekend.

Goed, onze samenlevingen zijn niet volmaakt. Maar wanneer men ze met de armoede in grote delen van de Derde Wereld vergelijkt, kan iedereen toch zeker zien dat dit de juiste weg is — of niet?

Niet noodzakelijk. Het zou goed zijn voor de zogenaamde ontwikkelde landen als zij zichzelf eens bekeken — door de rustige, bedachtzame ogen van ontwikkelde mensen die in minder welvarende maar ook minder materialistische maatschappijen leven.

Deze mensen meten succes niet louter en alleen af naar het materiële voordeel. Zij hechten grotere waarde aan ontastbare dingen, zoals tradities, geloof en familielevens. Zij zien de waarde van persoonlijke integriteit, respect van

hun zonen, zedelijkheid voor hun dochters en bescheidenheid en trouw in hun vrouw.

Hoe kan een maatschappij in hun ogen succesvol zijn als zij een echtscheidingspercentage van 40% heeft, de bakermat is van de punkmuziek of als er een situatie bestaat waarin een op de vier jonge kinderen het slachtoffer wordt van seksueel misbruik? Wat heeft het voor zin een moderne stad te hebben als het niet veilig is om er uit te gaan? Ironisch genoeg hebben de armste landen van de wereld het laagste misdaadcijfer.

En wat is er zo prachtig aan om oud te worden als je door iedereen ongewenst bent als je oud bent. Mijn vrouw en ik bezochten eens een dorp in de regenwouden van Sarawak, waar de mensen nog nauwelijks met de beschaving in aanraking zijn geweest. Toen wij aankwamen, waren de mannen op de steile berghellingen hun gewassen aan het verzorgen. De vrouwen wasten kleren in de rivier. Wij konden hen horen praten en zingen terwijl zij de was tegen de rotsen sloegen. De enige mensen die thuis waren, waren een paar oude mannen die zich bezighielden met het rieten dak van het gemeenschapshuis en de oude vrouwen, die op de kleine kinderen pasten.

De andere kinderen zaten op een school die pas opgezet was als districtsvoorziening. De Maleise regering heeft veel pogingen ondernomen om deze mensen naar de 20^e eeuw te trekken. Maar deze eenvoudige inlanders waren er niet zo zeker van of zij dat wel wilden. Zij waren heel gelukkig in hun schuilplaats in de jungle — ze werkten hard, vroegen weinig en — zo zouden sommigen redeneren — kwamen geen centimeter vooruit.

Enige dagen later vlogen wij naar Australië. Op het vliegveld kocht ik een krant. Er stond een bericht in over een oude vrouw die door haar familie, die geen plaats meer voor haar had, in een modern appartement was geïnstalleerd. Zij was over haar stofzuiger gevallen, met haar hoofd tegen de nieuwe kleurentelevisie geslagen en had drie dagen lang bewusteloos op de vloer gelegen voordat er iemand bij haar kwam.

De oude mensen in het inlandse dorp voelden zich tenminste nuttig en gewenst op hun oude dag.

Wie moet wie het voorbeeld geven van een juiste levenswijze? Is materiële welvaart de maatstaf voor succes als die welvaart ten koste van zoveel andere waarden bereikt moet worden?

„U noemt ons wilden omdat wij de hand van een dief afhakken”, zei een man uit Saoedi-Arabië eens beschuldigend tegen mij. „Maar in uw samenleving hakt u het leven af van uw oude mensen als ze niet meer gewenst zijn.”

Wie zijn dan wilden?

De geïndustrialiseerde, op consumptie gerichte levenswijze staat nu bekend als verwesterlijking. De resultaten hiervan zijn er oorzaak van dat vele niet-Westerse landen er zorgvuldig over nadenken of dit eigenlijk wel de weg is die zij willen gaan. Sommige, zoals Birma, besloten in de tijd dat ze onafhankelijk werden dat het beter zou zijn om arm te zijn dan om hun traditionele waarden ten onder te laten gaan in een vloedgolf van buitenlandse hulp.

Andere, zoals Iran, hebben in paniek de deur voor verwesterlijking dichtgegooid — hun leiders kozen voor de betrekkelijke veiligheid van „een grote sprong

achterwaarts”. Maar ook geavanceerde technocratische landen als Japan kijken weifelend naar de resultaten van hun verbintenis met het materialisme. Zij vragen zich af of de afbraak van hun traditionele waarden niet een te groot verlies is. Is er misschien iets *inherent verkeerd* met een levenswijze die, hoewel zij grote welvaart oplevert, de jeugd van het land snel tot voorbeelden van degeneratie maakt — drugs, obscene muziek, bendes, verschoppelingen en zelfmoord?

Het is een groot dilemma. Aan de ene kant hebben de ontwikkelde landen het bestaan van de mens comfortabeler gemaakt. Maar ze hebben het ook onzekerder gemaakt en zoals sommigen zeggen, minder bevredigend. Kunnen wij er dan wel zo zeker van zijn dat dit de beste manier voor de arme landen is om zich op te werken? Moeten wij wel zo kritisch staan tegenover landen die de Westerse levenswijze verwerpen? Het is zo gemakkelijk om geërgerd hun onverschillige levenswijze aan te zien. Dat doe ik ook als de douchekop in het bad valt. Vele Westerlingen die trachten te helpen, geven het in wanhoop op. Zij verwijten de inboorlingen dat zij niet de „protestantse arbeidsethiek” bezitten, worden woedend omdat zij liever bij de kalender leven dan bij de klok, en raken vertwijfeld door hun gewoonten en geloof.

Geen enkel weldenkend mens kan ontkennen dat schoon water, regelmatig eten, geschikte behuizing, riolering, elektriciteit en onderwijs de kwaliteit van hun leven zou verbeteren. Maar als dit ten koste gaat van familiebanden, ontzag voor de ouders, de gemeenschapszin en leidt tot hebzucht, wedijver, jaloezie en misdaad, is het dan wel werkelijk vooruitgang?

In het boek Spreuken staat tweemaal een gezegde van de wijze koning Salomo van het oude Israël: „Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood” (Spr. 14:12; 16:25).

De weg die dit arme Derde Wereldland recht schijnt, voert zeker naar de ondergang. Het heeft hulp nodig, maar van wie? Van volken wier levenswijze ook naar de ondergang voert? De jonge revolutionair had gelijk — er is geen enkele natie op de wereld die een levenswijze kent die tot vrede en geluk leidt. Wij hebben alles geprobeerd. Sommige levenswijzen lijken een tijdlang beter dan andere — maar uiteindelijk leiden ze allemaal tot de dood. De levenswijze die de ontwikkelde landen juist schijnt heeft zelfs geleid tot de zeer reële mogelijkheid van *totale vernietiging* van alle leven.

Toch is er een levenswijze die goed werkt. Het is een combinatie van niet alleen het beste van beide werelden: materiële vooruitgang met behoud van de waarden van waar menselijk geluk. Maar deze levenswijze voegt ook een dimensie toe die in elke beschaving geheel ontbreekt. Het is de levenswijze die Jezus Christus kwam onderwijzen aan hen die wilden luisteren. De meesten deden dat niet — zijn weg van geven, van zorgzame liefde voor anderen, van oprechte gehoorzaamheid aan God, leek verkeerd, en zij verwierpen deze en Hem.

De wereld — al haar componenten: de Eerste, Tweede, Derde en Vierde — heeft die levenswijze altijd verworpen.

Gelukkig zal Jezus Christus weldra terugkeren om *alle* mensen te dwingen zijn levenswijze te volgen. Hij zal hun de weg naar het leven wijzen — zoals dat Gods bedoeling was.

— John Halford

Vulkanen worden actiever WAAROM?

Dan C. Taylor

Zijn uitbarstingen zoals die van Amerika's Mount St. Helen, Indonesië's Galunggung en Mexico's El Chichón voorboden van komende rampen van nog veel ernstiger karakter? De bijbelse profetieën openbaren het antwoord.

„VANCOUVER, VANCOUVER! Het is zo ver!” De opgewonden stem op de radio viel plotseling weg. Er lag een zweem van berusting in de laatste klanken.

In de ochtend van 18 mei 1980 was de 30-jarige David Johnston van de Geologische Waarnemingsdienst van de Verenigde Staten bezig de uitstulping op de noordelijke helling van de Mount St. Helens in de staat Washington te observeren, toen hij opeens zijn

PETE TURNER — IMAGE BANK. LINKS VAN BOVEN
FINCH—PT. THOMPSON — HAWAII VOLCANOES NATIONAL PARK.
NEWMANN — IMAGE BANK, IHRT — IMAGE BANK

Op de vorige pagina's, vanaf linksonder met de klok mee: een woning op het eiland heimaey, ten zuiden van IJsland, bedreigd door de uitbarsting van de Eldfell in 1973. Lavastromen trekken wetenschapsmensen en toeristen naar de Kilauea op Hawaii. Maunu Ulu (De Gloeiende Berg), een der kraters van de Kilauea. De schoonheid van een eruptie logenstrafte het verwoestende potentieel ervan. De ontzagwekkende woede van de Mount Eldfell tijdens de uitbarsting in 1973. Boven en rechts: de Mount St. Helens werd beschouwd als een der mooiste toppen in noordwest-Amerika. Het maanlandschap na de uitbarsting in 1980.

basis met deze grimmige radioboodschap opriep. Sekonden later werd hij verzwoegen en stierf in een van de ontzagwekkendste gebeurtenissen in het rijk van de natuurrampen.

Die ochtend om 8.39 uur was de eens zo statige Mount St. Helens uitgebarsten met het verschrikkelijke geweld van een waterstofbom van 50 megaton. Een massale opheffing van de aardkorst zond donderende pluimen van meer dan 6 kubieke kilometer gloeiende as, steen en aarde zo'n 19 km hoog de lucht in.

Miljoenen bomen in een gebied van 390 km² werden binnen weinige seconden na de inleidende ontploffing als twijgjes doorgeknakt. Oververhitte gasen die door de ontwakende reus werden uitgestoten, deden het ijs en de sneeuw op de berg bijna onmiddellijk smelten. Het gevolg was dat er een ontzaglijke lawine van aarde en water omlaag rolde om een massieve muur van kokende modder te vormen, die het eens kristalheldere water van Spirit Lake volkomen vertroebelde en die de loop van de rivier de Toutle verlegde.

Een verblindende storm van fijne grijze as daalde neer op verschillende staten in het westen, en veranderde zo

de dag in nacht. Het bijna 500 km ten oosten van de uitbarstende vulkaan in Idaho gelegen stadje Moscow, werd bedekt met zo'n 20 ton as per hectare.

In totaal lieten 65 mensen het leven, terwijl 370.000 anderen als gevolg van de uitbarsting werkloos werden. Miljoenen mensen leden schade — door de autoriteiten geschat op meer dan 2.700.000.000 dollar!

Opmerkelijke gedenkdagen

De verwoesting die amper vier jaar geleden door de uitbarsting van de St. Helens werd aangericht, is in het gebied rondom de vulkaan nog heel duidelijk zichtbaar. Hoewel er aan de verwoeste aarde nieuw leven is ontsproten, kunnen de inwoners nog heel goed de littekens zien in een streek die in 1980 meer gelijkenis vertoonde met een maanlandschap dan met haar eens zo adembenemende vergezichten. En nog steeds voelt men er zich niet op zijn gemak.

Voor de uitbarsting was de Mount St. Helens 123 jaar lang inactief geweest. Velen waren zich er eenvoudig niet van bewust in de schaduw van een onheilspellende tijdbom te leven. Miljoenen anderen over de hele wereld bevinden zich op dit moment in een even hachelijke situatie.

Wij realiseren ons niet dat schilderrachtige bergen zoals de Mount Rainier, ook in de Amerikaanse staat Washington, of de berg Foedsji Yama in Japan de een of andere dag weer tot leven kunnen komen, met al het lawaai en geweld van een Mount St. Helens, en vaak met desastreuze gevolgen.

Slapende reuzen

Elk jaar zijn er op de wereld gemiddeld zo'n 30 uitbarstingen van de meer dan 600 actieve vulkanen waarmee onze planeet is bezaaid.

Meer dan 75% van deze vulkanen ligt binnen de zogenaamde vuurgordel. Deze zone omvat de kustgebieden van de circumpacifische gordel, die zich

van Chili in noordelijke richting naar Alaska uitstrekt, en vandaar naar Siberië omlaag naar Nieuw Zeeland.

De andere grote vulkanische regio is de mediterrane gordel, die van Zuid-Europa naar Midden-Azië loopt. Meer dan 95% van alle aardbevingen speelt zich binnen deze twee grote gebieden af.

Deze zones bevatten tal van slapende reuzen zoals de Mount St. Helens. Hoewel eeuwenlang slapend gebleven, wachten vele hun kans af om met donderend geweld weer tot leven te komen.

Een venster op het binnenste van de Aarde

Evenals aardbevingen zijn vulkanen manifestaties van de enorme krachten onder het aardoppervlak. Men zou een vulkaan een venster op het binnenste van de aarde kunnen noemen.

Veel vulkanologen zijn meer over deze krachten te weten gekomen door middel van ervaringen die uit de eerste hand werden opgedaan op plaatsen zoals het Vulkanologisch Observatorium van Hawaii, in de nabijheid van de veelvuldig uitbarstende vulkaan Kilauea. Anderen, zoals David Johnston, gaven er de voorkeur aan gevaarlijker vulkanen te bestuderen, zoals de Mount St. Helens.

Door middel van verfijnde uitrusting zijn de vulkanologen in staat de talrijke veranderingen te meten die zich in vulkanen voltrekken. Daardoor hebben ze meer inzicht gekregen in de ingewikkelde processen die zich voor, tijdens en na een uitbarsting afspelen.

Maar zelfs gewapend met dit betere inzicht, is deze wetenschap de eerste om erop te wijzen dat de kunst van het voorspellen van vulkaanuitbarstingen nog niet verder is geperfectioneerd dan de vaak verguisde weersvoorspelling. Een van de oorzaken waardoor de meteorologen zo'n moeilijke taak hebben, is misschien gelegen in vulkanische uitbarstingen.

Vulkanische activiteit en haar uitwerking

Vulkanen hebben lange tijd een belangrijke factor gevormd in de vorming van ons milieu. Belangrijke hoeveelheden van onze atmosfeer zijn afkomstig van door vulkanen uitgestoten gassen. Een groot deel van het aardse landschap is gevormd door zeer oude en moderne vulkanische werking. Andere effecten daarvan vereisten nadere studie.

Sinds lang heeft de wetenschap zich afgevraagd hoe vulkanische uitbarstingen het klimaat en het weer beïnvloeden. In 1815 vond de zwaarste vulkanische uitbarsting in de geschiedenis van de mensheid plaats in de Tambora-vulkaan in het huidige Indonesië. Meer dan 147 kubieke kilometer puin werd over ruim 2½ miljoen km² verstrooid.

Zo veel puin en stof kwamen in de stratosfeer terecht, dat er een soort reusachtig filter ontstond, waardoor de dampkringstemperaturen ruim een jaar lang een graad Celsius lager kwamen te liggen. Aangenomen wordt dat dit de oorzaak vormde van de koeltere records die leidden tot wat „het jaar zonder zomer” wordt genoemd. Tot dusverre zijn er echter slechts aanwijzingen, nog geen harde bewijzen.

Studies die na de uitbarsting van 1982 op de vulkaan El Chichón in Mexico werden verricht, hebben de wetenschappers echter aanwijzingen opgeleverd dat vulkanische uitbarstingen inderdaad invloed op het weerbeeld uitoefenen.

In het geval van de El Chichón vond men dat de temperaturen van de equatoriale stratosfeer met 4 graden Celsius waren gestegen. Dit was de hoogste aflezing sedert in 1958 de stratosfeertemperaturen voor het eerst werden geregistreerd.

Veel wetenschappers concluderen dat door deze temperaturen zo hoog op te jagen, de El Chichón-uitbarsting mede-oorzaak is van het feit dat het „El

Niño-fenomeen” zich in 1982/'83 exceptioneel vroeg en hevig manifesteerde. (Zie *Scientific American* van januari 1984). Dit neemt echter niet weg dat in weerwil van deze nieuwe bevindingen, een allesomvattend beeld van vulkanische uitbarstingen en hun gevolgen een illusie blijft.

Wel weet men dat voor tal van vulkanen het ogenblik van een uitbarsting aanbreekt. Volgens een rapport uit 1983 van de U.S. Geological Survey (de Amerikaanse Geologische Waarnemingsdienst) is de Mount St. Helens mogelijk slechts een voorbode van wat er in de westelijke Verenigde Staten op komst is.

Wat zou er gebeurd zijn wanneer er een Mount St. Helens in de buurt van een grote stad was uitgebarsten? Een angstaanjagend denkbeeld, maar, zoals men uit dit rapport kan concluderen, geen onmogelijkheid. Wat vele wetenschappers voor raadsels plaatst, is dat hoewel de aarde theoretisch voortdurend verder afkoelt, de vulkanische activiteit *toeneemt*, niet afneemt.

Een voorlopige lijst in dit rapport somt 35 vulkanen in de westelijke Verenigde Staten op, waarvan men nu denkt dat ze in afzienbare tijd zullen uitbarsten. De Mono-Inyo Kraters bij San Francisco in Californië zullen naar men aanneemt het eerst tot uitbarsting komen. Daarop volgen de Lassen Peak en de Mount Shasta, eveneens in Californië. Tot de andere vulkanen op de lijst behoren de Mount Rainier en de Mount Baker in Washington en de Mount Hood in Oregon — alle veel dichter bij grote bevolkingscentra gelegen dan de Mount St. Helens.

De waarschuwingen ter harte nemen

In de laatste vijf eeuwen hebben meer dan 200.000 mensen door vulkaanuitbarstingen het leven verloren.

„Catastrofes als deze behoeven zich niet te herhalen. Een vulkaanuitbarsting wordt voorafgegaan door genoeg waarschuwingen in de vorm van

trillingen of ontsnappende stoom”, merkte een wetenschapper van de U.S. Geological Survey op. Dit is zonder enige twijfel waar — maar de geschiedenis, zowel de oude als de moderne, heeft het bewijs geleverd dat de mensen zich van die waarschuwingen maar weinig plegen aan te trekken.

Of het nu door nieuwsgierigheid is, dan wel door onverschilligheid ten opzichte van de herhaalde waarschuwingen van de civiele autoriteiten, er blijven zich rampen voordoen waarbij veel mensenlevens verloren gaan — getuige de Mount St. Helens (65 doden), Mexico's El Chichón (187 doden), maar volgens onofficiële schatting vijfmaal zoveel) en Indonesië's Galunggung (30 doden).

In 1883 verloren ongeveer 36.000 mensen het leven in een 30 meter hoge vloedgolf veroorzaakt door de spectaculaire uitbarsting van de Krakatau in Indonesië. Zo krachtig was de ontploffing dat de klap 5000 km ver gehoord werd! Het effect van de eropvolgende vloedgolf werd tot in het Engelse Kanaal waargenomen.

In 1783 verhongerde een vijfde van de bevolking van IJsland door het verlies van bijna de helft van al het vee als gevolg van de giftige gassen en de lavastroom na een zware uitbarsting van de berg Laki.

Waarschuwingen voor onze tijd

Wekenlang werd de lucht in de stad St. Pierre op het Franse eiland Martinique — soms het Parijs van de Caribische Zee genoemd — bedorven door de stank van zwavel. St. Pierre was inderdaad een charmante stad, met vrolijk gekleurde huizen voorzien van smeedijzeren versieringen. Het landschap werd er echter gedomineerd door een actieve vulkaan, de Mont Pelée. Maar afgezien van de vulkaan was er nog een ongewenste kant aan de stad. St. Pierre werd naar het schijnt ook wel als *de wellustigste haven van het Caribische gebied* afgeschilderd!

Op 8 mei 1902 werden de 34.000 inwoners van St. Pierre in niet meer dan drie minuten afgeslacht door een uitbarsting van de Mont Pelée. Door het openscheuren van de zijwand van deze vulkaan daalde met een snelheid van meer dan 400 km per uur een woeste gloedwolk van oververhitte gassen met een temperatuur van 1000° Celsius over de gedoemde stad neer!

Waarschijnlijk de befaamdste vulkaancatastrofe van de geschiedenis is de uitbarsting van de Vesuvius in het jaar 79, die zowel Pompeji als Herculaneum en diverse andere steden in de Italiaanse landstreek Campanië verwoestte.

Het ging hier om welvarende steden aan de Golf van Napels, even ten zuidoosten van de moderne stad Napels. Pompeji, dat tal van vooraanstaande Romeinse inwoners telde, was de voornaamste stad van deze streek. De stad was bekend om haar gunstige klimaat, vruchtbare bodem, fraaie baden, de gunsten van keizer Nero, en haar uitgaansleven.

De hartstocht van de Pompejanen ging uit naar de gladiatorengevechten, waarin mannen op wrede wijze tegen elkaar of tegen dieren streden, vaak tot de dood erop volgde en dat alles alleen maar voor het *vermaak* van een bloeddorstige burgerij.

Archeologen hebben ook veel andere modieuze zaken ontdekt waarmee de „society” van Pompeji zich bezig placht te houden. Prostitutie werd openlijk aanvaard; plaatsen en prijzen werden duidelijk aangegeven op uithangbordjes. Er zijn tal van bewijzen dat echtscheiding en ontrouw veel voorkwamen. Voor de meeste Pompejanen leek het leven heel plezierig. Totdat hun wereld op zekere dag letterlijk op hun hoofd neerstortte.

Voor de uitbarsting was het gebied al door hevige aardtrillingen geteisterd, maar niemand tilde daar al te zwaar aan. De Romeinen waren van mening dat de Vesuvius uitgeblust was. Zo kwam het dat de reusachtige, „op een pijnboom gelijkende” aswolk die op 24 augustus uit de vulkaan opsteeg, de massaal in het amfitheater verzamelde Pompejanen volledig verraste.

De giftige gassen van de vulkaan doodden honderden mensen. Anderen werden levend begraven, in Pompeji onder een drie meter dikke laag vulkanische as en in Herculaneum onder een bijna 20 meter dikke laag kokende modder.

In onze tijd kunnen wij nog veel van deze tragisch omgekomen slachtoffers aanschouwen door replica's van de lijken die in de hardgeworden vulkanische as en modder werden gevonden. Vele weerspiegelen de folterende worsteling van de ten dode opgeschreven ongelukkigen die snakten naar een laatste teug lucht. Het verlies van meer dan tien procent van de bevolking van deze steden schokte de Romeinse wereld, en velen vroegen zich af wat de toorn van hun goden had opgewekt.

Voor de mens van onze dagen betekent de verwoesting van Pompeji en van St. Pierre niet veel meer. Toch is er een frappante overeenkomst tussen de levensstijl van de inwoners van deze beide steden en die van onze huidige steden. Velen leven zich uit zonder zich zorgen te maken over de gevolgen van hun handelen. Maar God de Schepper maakt zich wel degelijk zorgen. Hij heeft ons levende wetten gegeven die ons in staat stellen een gelukkig en vervuld leven te leiden. Op eigen risico overtreden wij deze wetten.

Natuurlijk is iedereen onderworpen aan de kwade kansen van de tijd. Mogelijk was dit het geval bij St. Pierre en Pompeji. De Bijbel gewaagt van veel gevallen waarin God in de menselijke zaken heeft ingegrepen om de mensheid af te houden van activiteiten die een ernstige belediging inhielden voor zowel God als de mens. De steden Sodom en Gomorrah werden verwoest om hun slechtheid. De wereld van Noachs dagen werd door een zondvloed vernietigd om haar losbandigheid en ongekende gewelddadigheid.

Zijn de ruïnes van St. Pierre en Pompeji niet meer dan het eindprodukt van de kwade kansen van de tijd? In Spreuken 11:11 zegt God: „In de zegen der oprechten ligt de opkomst der stad, maar door de mond der goddelozen wordt zij afgebroken.”

Die tekst stemt tot nadenken, in het bijzonder wanneer wij om ons heen kijken en constateren hoe teugelloos de vele zonden in de steden van tegenwoordig om zich heengrijpen.

Misschien dat een voor de uitbarsting op een van de muren van Pompeji aangebracht opschrift een passend grafschrift voor die stad vormt: het luidt alleen maar „Sodom, Gomorrah”. Mogelijk dat iemand toen de overeenkomst heeft opgemerkt, en de tekst op de muur heeft gezet als een — niet in acht genomen — waarschuwing voor de inwoners van de stad.

Hoe is het met onze eigen maatschappijvormen gesteld? Zullen wij binnenkort getuigen zijn van soortgelijke — of nog erger — rampen? De wetenschap is van mening dat wij op weg zijn naar een herleving van vulkanische activiteit, maar zij kan ons niet vertellen wanneer of *waarom*. Om die antwoorden te vinden dienen wij ons te wenden tot een bron buiten de wetenschap: de Bijbel.

Gebeurtenissen voorzegt

Inderdaad voorzegen de bijbelse profetieën een tumultueuze periode van natuurrampen. De toestanden in de wereld wijzen er onmiskenbaar op dat wij ons in de gevaarlijke laatste dagen bevinden die Jezus in Mattheüs 24 beschreef. Jezus waarschuwde dat er voor zijn terugkeer om over de aarde te regeren, aardbevingen zullen zijn. Andere bijbelverzen tonen duidelijk aan dat deze aardbevingen gepaard zullen gaan met nooit eerder geziene vulkanische activiteit die de komst van Christus aankondigt (vers 29-30).

„Onverwachts, plotseling zal het geschieden. Gij zult door de Here der heerscharen bezocht worden met donder, aardbeving en geweldig gedreun, wind, storm en verterende vuurvlam” (Jes. 29:5-6). Waarom zullen deze dingen gebeuren?

Jezus weidde in Mattheüs 24:29 uit over deze komende bestraffing. Hij haalde hier Jesaja 13:10-11 aan: „Want de sterren en de sterrenbeelden des hemels doen hun licht niet stralen, de zon is bij haar opgang verduisterd en de maan laat haar licht niet schijnen. Dan zal Ik aan de wereld het kwaad bezoeken en aan de goddelozen hun ongerechtigheid” — zie ook Deuteronomium 32:21-22.

Bijna 6000 jaar lang heeft de mens de vrede en de veiligheid verworpen die onze Schepper ons heeft aangeboden als wij zijn wetten wilden gehoorzamen. Het resultaat was zonde — onvoorstelbaar leed en pijn door een zelfzuchtige levenswijze. En tenzij God ons tegenhoudt op de weg die wij nu volgen, zal er van deze stoffelijke schepping niets meer overblijven (Matth. 24:22).

In het verleden bleef de mensheid door haar bijgelovigheid blind voor de waarheid omtrent Gods schepping. In onze tijd is zij verblind door een valse waardering van haar capaciteiten.

Zij die de spot hebben gedreven met
(Zie verder pagina 29)

Een nieuwe kijk op een VERDEELDE STAD

John Ross Schroeder

Berlijn is een raadsel, een paradox. Berlijn is, als men naar de tegenstellingen kijkt, het Jeruzalem van centraal Europa. Dit alles en nog meer is Berlijn.

Want Berlijn is een stad die vroeger één stad was, maar nu is verdeeld in twee afzonderlijke steden, behorend tot twee verschillende landen.

De raadsels en ironie van Berlijn zijn talloos. West-Berlijn, dat aan alle kanten wordt omgeven door de Duitse Democratische Republiek (de D.D.R.), is een kapitalistisch eiland middenin een socialistisch land.

In sommige opzichten is West-Berlijn een *deel* van West-Duitsland. Maar het wordt zeer doeltreffend van de Bondsrepubliek gescheiden door 150 kilometer Oostduits grondgebied.

Op weg naar Berlijn

In de drukke Westduitse stad Hannover stapte ik in een intercitytrein naar West-Berlijn. De trein zat vol Berlijners die na een bezoek aan de Bondsrepubliek naar hun stad terugkeerden. In de restauratiewagen zat ik tegenover een oudere heer die in Oost-Berlijn woont. Hij sprak een beetje Engels. Hij merkte op hoeveel goedkoper ons vleesgerecht in Oost-

Berlijn zou zijn.

Toen wij in de Oostduitse grensstad Helmstedt arriveerden, stapten Oostduitse politie en douane-beambten in. Zij controleerden paspoorten en visa terwijl de trein door het Oostduitse landschap reed. Het opvallende verschil tussen de twee landen werd onmiddellijk duidelijk. West-Duitsland is een uitermate welvarend land, vanuit materialistisch standpunt gezien. Oost-Duitsland is dat niet.

Men moet echter niet onmiddellijk de conclusie trekken dat het leven in het Westen altijd beter is. De misdaad is noch in Oost-Berlijn noch in Oost-Duitsland als geheel een ernstig probleem. Dit kan van West-Duitsland niet worden gezegd.

Maar de sobere en kale huizen in Oost-Duitsland zijn niet te vergelijken met de kleurige, welvarende huizen die men bijna overal in de Bondsrepubliek ziet. In de D.D.R. zijn vele huizen,

langs de spoorlijn tenminste, weinig meer dan hutten.

Als oude bewonderaar van stoomlocomotieven had deze rit van 150 kilometer over Oostduits grondgebied een onverwachte verrassing voor mij in petto. Ik had sinds 1953 geen stoomlocomotief meer gezien die gewoon in de dienstregeling meedraaide. De meeste Westerse landen hebben hun locomotievenbestand al lang geleden gemoderniseerd. Tot mijn verrukking liep er op

deze route nog een aantal — een veelbetekenende hint dat het Oosten in economisch opzicht ver achter ligt op het Westen.

De vier uur durende rit naar West-Berlijn was een van de plezierigste van mijn leven, zowel wat de conversatie betreft als in andere opzichten. Het speet me toen ik moest uitstappen.

Het station in West-Berlijn is een verwaarloosd, ontsierend geval in vergelijking met de meeste moderne passagiersaccommodaties in de grote steden van de Bondsrepubliek — nog een van die overvloedige raadsels die voor Berlijn zo kenmerkend zijn. De reden: de bovengrondse spoorwegen in West-Berlijn zijn eigendom van en worden geëxploiteerd door de Oost-Duitsers — een eigenaardigheid die is ontstaan door de ongewone status van Berlijn na de Tweede Wereldoorlog. In 1945 werd de stad door de

PT. KAART L. GREG SMITH

overeenkomst tussen de vier mogendheden verdeeld in vier sectoren. Rusland, de Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk hadden ieder een sector onder hun gezag. Al snel vormden de laatste drie samen de stad West-Berlijn. Het is heel begrijpelijk dat de autoriteiten van de D.D.R. aarzelden om de spoorwegaanleg te moderniseren, zelfs al hadden zij het geld daarvoor gehad.

West-Berlijn te moderniseren, zelfs al hadden zij het geld daarvoor gehad. Gelukkig zijn de twee Berlijns een heel eind op weg om deze langdurige paradox van de spoorwegen uit de wereld te helpen. Aan uitgebreide modernisering wordt gewerkt.

De schoonheid van West-Berlijn

Het station is niet kenmerkend voor West-Berlijn. Bij een stevige wandeling door het centrum van de stad wordt men al snel geconfronteerd met de Duitse geest. De architectuur is magnifiek en modern — een lust voor het oog, zowel overdag als 's avonds. Het indrukwekkendst is de Kurfürstendamm — de grootste en belangrijkste straat in West-Berlijn.

Het is een puur genot om 's avonds de Kurfürstendamm te zien schitteren door de neonverlichting. Het is, zoals de Amerikaanse schrijver Thomas Wolfe schreef, „het grootste koffiehuis van Europa”. Er zijn zo'n 100 koffiehuisen en restaurants op de „Ku'damm” — inclusief het historische Café Kranzler. Een wandeling langs de „Ku'damm”, met zijn veelkleurige reclamebiljetten en decoratieve winkels, is een must voor iedereen die Berlijn bezoekt. De koopwaar kan zich qua elegantie meten met het meeste dat men in Londen in Regent Street of op de Fifth Avenue in New York aantreft.

FOTO'S EISING — IMAGE BANK

De terrassen op de Kurfürstendamm. Na 1945 moest Berlijn volledig herbouwd worden. De nieuwe stijl wordt weerspiegeld in het conferentiegebouw van het Internationale Zakencentrum. Ondanks een brand in het begin van de Nazi-tijd overleefde de Reichstag de oorlog. Het Geallieerde 'checkpoint' is de officiële toegang tot het Oosten.

Maar niet alles is goed in West-Berlijn. Op de „Ku'damm” wemelt het ook van de sex-shops en pornobioscopen — een morele zwakte die een groot deel van de Westerse cultuur doordringt. Deze karakterzwakte

dringt ook door tot andere aspecten van het leven in West-Berlijn. Men kan met de U-bahn (de metro) reizen zonder te betalen — er bestaat relatief weinig kans te worden betrapt. Er is niemand die erop toeziet dat de passagiers vóór de rit en kaartje kopen of die het kaartje opeist op de plaats van bestemming. De incidentele controles zijn niet erg doeltreffend en de boetes zo laag dat een regelmatige, niet betalende passagier het geld er in een paar ritjes uit heeft.

Deprimerende demografische bewijzen

Deprimerende demografische bewijzen

Er zijn nog meer ernstige en verontrustende ontwikkelingen waaronder West-Berlijn gebukt gaat. De stad heeft de slechtste leeftijdsverdeling van Duitsland. Ongeveer 25 procent van de bevolking van West-Berlijn is ouder dan 65 jaar.

Iedere West-Berlijner houdt er natuurlijk een andere mening op na over hoe het is om in deze stad te wonen. Op de heenreis ontmoette ik een Franse immigrant die in geen enkele andere stad zou willen wonen. Er zijn klaarblijkelijk veel mensen die er anders over denken. Steeds meer jonge Berlijners kiezen voor de Bondsrepubliek als permanente woonplaats.

In 1957 bereikte West-Berlijn een piek in haar bevolking van 2.229.000 inwoners. De bevolking is gedaald tot ongeveer 1.700.000.

De historicus Gordon A. Craig behandelt een aantal mogelijke oorzaken voor deze verontrustende demografische moeilijkheden. In zijn boek *The Germans* schreef hij: „In 1971 werd er geschat dat een op de drie personen die door deze voordelen [met betrekking tot de belasting en reizen] naar de stad waren gekomen, vroeger of later van gedachten veranderde en weer vertrok, hetzij omdat hij niet tevreden was over zijn werk- of levensomstandigheden, of omdat hij last kreeg van de Berlijnse vorm van claustrofobie, de angst om alle hoop op ontsnapping kwijt te raken als de stad in handen van het Oosten zou vallen...” (p. 281, New American Library Edition, 1982).

De inwoners van West-Berlijn zijn moedig. Zij hebben de ene crisis na de andere het hoofd geboden. In 1948 werd de stad afgesloten door blokkades. In het begin van de jaren zestig werd de muur gebouwd. En er

zijn van tijd tot tijd ernstige bedreigingen en kleinere crises geweest.

Maar er is zoiets als een *cumulatief effect* van al deze negatieve krachten van buitenaf. De weerstand van een stad kan in een periode van vele jaren geleidelijk worden verzwakt. Gordon Craig zegt: „Of [West-]Berlijn het in haar huidige, verscheurde staat voor onbepaalde tijd kan uithouden, is een vraag die niemand met zekerheid kan beantwoorden” (op.cit., p. 262).

De enige echt bevredigende oplossing is natuurlijk een hereniging met Oost-Berlijn. Maar in dit huidige tijdperk kan dit alleen gebeuren als Oost- en West-Duitsland worden herenigd.

De scherpe contrasten van Oost-Berlijn

In het oostelijke deel van Berlijn is sinds de Tweede Wereldoorlog veel vooruitgang geboekt. Er zijn nu nog slechts enkele grimmige overblijfselen van de door oorlog verwoeste stad. In heel Oost-Berlijn zijn vele moderne gebouwen verrezen, vooral grote flatgebouwen.

Hiermee schijnt de gelijkenis tussen Oost en West op te houden. De gebouwen van Oost-Berlijn zijn in vergelijking kaal, sober en spartaans. Hier komt de strak geleide monetaire economie maar al te duidelijk tot uitdrukking. De kleuren zijn saai en men ziet weinig van de opschik die de verlichte architectuur zo aantrekkelijk maakt.

Maar wij moeten de Oost-Berlijners de eer geven die hun toekomst. Men vindt hier een plichtsgetrouwheid, een discipline en morele waarden die in de Westerse sector ontbreken. Als Oost- en West-Berlijn (of zelfs Oost- en West-Duitsland) ooit worden herenigd, moet men niet denken dat het grootste deel van het leiderschap van het Westen zal komen. Wij zullen misschien een verrassing beleven.

Toeristen die de verschillende bus-tochten door Oost- en West-Berlijn maken, moeten wel opmerken hoezeer de benadering van de reisleiders verschilt. De oostelijke gids was vastbesloten om ons niet alleen een gloedvolle en veelomvattende beschrijving van de belangwekkendste plaatsen te geven, maar ook een informatieve lezing over ideologie.

Berlijn is een stad die door meer dan een fysieke muur wordt verdeeld.

De Berlijnse muur

Geen enkel artikel over Berlijn kan voorbijgaan aan de muur. Ik stond versteld van de grove, smakeloze graffiti op de westelijke kant van de muur. Dit was geen reclame voor de Westerse waarden.

De Berlijnse muur bestaat uit grote betonblokken, „bekroond” met het gebruikelijke prikkeldraad. De muur die Oost- van West-Berlijn scheidt is 45 kilometer lang; de muur die Oost-Duitsland van west-Berlijn scheidt is 115 kilometer lang, zodat er een 160 kilometer lange demarcatielijn rond de westelijke sector van de stad loopt. Vanuit uitkijkposten bewaken soldaten van de D.D.R. de muur en men kan alleen bij officiële doorgangsposten, zoals Checkpoint Charlie, van de ene stad naar de andere gaan. De Brandenburger Poort is al lange tijd gesloten.

Gelukkig is het reizen tussen Oost- en West-Berlijn deze dagen makkelijker. Er worden veel pogingen gedaan om de spanningen tussen de twee steden te verminderen. Eén ding is zeker. Mensen mogen niet gescheiden worden, noch door een symbolisch ijzeren gordijn, noch door een tastbaar betonnen gordijn.

Geloof het of niet, de Berlijnse muur heeft net als de oude muren van Jericho een beperkte levensduur. Het uiteindelijke resultaat staat vast. De Berlijnse muur zal — net als al deze muren die symbolisch zijn voor een verdeelde mensheid — worden neergehaald. Maar hoewel dat met een menselijke inspanning kan worden bereikt, moet eerst God in het wereldgebeuren tussenbeide komen voordat alle volken leren hun geschillen op vreedzame wijze op te lossen.

De profetieën van de Bijbel zijn duidelijk. De volken zullen leren samen te leven. Lees de profetie van Jesaja over de wijziging van de menselijke natuur onder de afstammelingen van de zonen van de oude

BOSSU — SYGMA

BOSSU — SYGMA

RANCINAN — SYGMA

GRACE — SYGMA

Jonge pioniers op de 20e verjaardag van de muur. Plattegrond van de Oostduitse hoofdstad. Een reeks tekeningen. Een overheidsmarkt.

Jakob of Israël: „Dan zal de afgunst van Efraïm [de neef van Juda, de vader van de Joden] verdwijnen... Efraïm zal niet afgunstig zijn op Juda en Juda zal Efraïm niet benauwen” (Jes. 11:13).

In een latere profetie over dezelfde toekomst zei Jesaja het volgende over het Midden-Oosten: „Te dien dage zal er een heerbaan wezen van Egypte naar Assur, en Assur [dat weer in het land Irak zal wonen] zal in Egypte komen en Egypte in Assur, en Egypte zal met Assur de Here dienen” (Jes. 19:23).

Er zal tussen de volken geen afgunst zijn, men zal onbelemmerd kunnen reizen over landsgrenzen tussen vroegere vijanden; men zal zelfs samen de ware God dienen. Dit klinkt als een groter wonder dan de droge oversteek door de Rode Zee. *En dat zal het zijn!*

President John F. Kennedy deed de

verbeelding van bijna iedere West-Berlijner ontvlammen met zijn „*Ich bin ein Berliner*”-toespraak in juni 1963. Bij het beëindigen van deze toespraak sprak hij in feite, wellicht zonder het te beseffen, over de dagen van God in de nabije toekomst.

President Kennedy zei: „Laat ik u tot slot dan vragen om uw oog over de gevaren van deze tijd heen te richten op de hoop van morgen, over de vrijheid van deze stad Berlijn in uw Duitsland heen op de verbreiding van de vrijheid in de hele wereld, over uzelf en onszelf heen op de hele mensheid. Vrijheid is ondeelbaar, en wanneer één mens een slaaf is, dan zijn niet allen vrij. Wanneer allen vrij zijn, kunnen wij uitzien naar de dag waarop deze stad zal zijn herenigd en dit land en dit grote continent Europa verenigd zullen zijn in een vreedzame en hoopvolle wereld...” □

de ECHTE WAARHEID

DOELSTELLINGEN

De Echte Waarheid wordt in het algemeen belang gepubliceerd, en behandelt zaken die betrekking hebben op maatschappij, gezin en milieu. Het bevat artikelen over het internationale nieuws, politiek, filosofie, religie en opvoeding, in het bijzonder waar deze verband houden met de kwaliteit van het leven.

Het tijdschrift is geen politieke publikatie en wordt niet gesteund door enige politieke partij of belangengroepering.

De publikatierechten van dit tijdschrift behoren toe aan de Worldwide Church of God, en het doel van *De Echte Waarheid* als informatief en educatief medium is de wereldgebeurtenissen in het juiste perspectief te plaatsen en het besef te doen toenemen van de ernst van de tijden waarin wij leven. Er wordt directe nadruk gelegd op de waarden van de christelijke moraal en de maatschappelijke gevolgen van de toenemende verwerping van deze waarden. Bij gelegenheid wordt echter ook aandacht geschonken aan afwijkende opvattingen teneinde de verschillende aspecten van controversiële kwesties te belichten.

De Echte Waarheid kent geen abonnementsprijs. Het wordt geheel bekostigd door vrijwillige bijdragen van lezers die overtuigd zijn van de waarde ervan en die het van belang achten dat *De Echte Waarheid* gratis ter beschikking wordt gesteld aan een toenemend aantal lezers. Uw bijdragen zijn welkom en worden dankbaar aanvaard.

In een wereld die voortdurend geconfronteerd wordt met problemen en crises, tracht *De Echte Waarheid* redenen te geven voor het *slechte nieuws* en antwoorden op de dilemma's van het leven die, in praktijk gebracht, *goed nieuws* en goede resultaten kunnen brengen.

Het behoort tevens tot de gedragslijn van dit tijdschrift om de alternatieven te overwegen als de juiste oplossingen niet worden toegepast. In één lijn hiermee geven wij uiting aan het geloof dat, indien de mensheid in gebreke blijft om de definitieve ramp af te wenden, er een goddelijk plan nodig zal zijn om deze aarde te redden en een nieuwe orde te vestigen waarin alle levende wezens in staat zullen zijn om blijvende vrede, geluk, veiligheid en welvaart te genieten.

Leed

Oorlog, hongersnood, gezinnen die uiteengaan, persoonlijke problemen — het menselijk leed blijft in een spiraal! Waarom lijkt er geen oplossing?

De oplossing is gelukkig bekend. Ons boekje *De Tien Geboden* onthult de solide basis voor wereldvrede en een succesrijk leven. U kunt ze toepassen en er baat bij vinden! Schrijf ons om een gratis exemplaar.

Oplossing

PERSOONLIJK

(Vervolg van pagina 1)

arbeiten en al uw werk doen" — zijn werk van haat en bedrog — „maar de ZEVENDE dag is de sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen". Zes 1000-jarige dagen zijn Satan voor zijn werk van MISLEIDING toegewezen. En zelfs dan is zijn heerschappij beperkt tot alleen het kunnen beïnvloeden van mensen. God heeft Satan nooit toegestaan de mensen eigenmachtig tegen hun wil te dwingen iets te doen.

De mensheid is dus bijna 6000 jaar vrij gelaten de zelfzuchtige filosofie van Satan te aanvaarden dan wel de Gouden Regel van God na te volgen. Satan heeft bijna 6000 jaar lang gearbeid, en de mensheid heeft zich door zijn bedrog laten inpalmen!

De filosofie van Satan is de filosofie van de wereld van vandaag. De huidige beschaving is erop gebouwd; een beschaving die de mensen aanhangen en liefhebben, en waarvoor zij op patriottische wijze hun leven opofferen. Een beschaving die zich ontwikkeld heeft op basis van eigenbelang, wedijver en strijd. Succes wordt daarin bepaald door HOEVEEL de mens heeft weten te NEMEN, niet door hoe goed hij andere mensen heeft gediend.

God heeft de mens nooit onwetend van de WARE levenswijze gehouden. Hij heeft altijd de juiste waarden bekendgemaakt — de weg van zijn geestelijke wet van liefde! Voortdurend heeft God met geduld en in liefde de juiste weg aangewezen. Hij koos zijn eigen volk uit, en het volk had zijn woord gegeven Gods wetten te willen naleven en zich vrijwillig aan Gods levenswijze te wijden. Het oude Israël keerde zich echter van Gods wegen af, en vervolgde en doodde Gods profeten!

God zond toen zijn eniggeboren Zoon om de mensen op het juiste pad terug te brengen, maar ook Hij werd door de mensen verworpen en gedood.

Gedurende deze 6000 jaar sedert Adam hebben de mensen voortdurend Gods liefde geminacht, zijn wet verworpen, en zich doof gehouden voor zijn profeten en zijn ware dienaren. Zij hebben naar de valse filosofie van Satan een samenleving opgebouwd vol heidense gewoonten, tradities en leerstellingen. Men is nu hopeloos met deze verkeerde levenswijze vergroeid, maar door de misleiding beseft men het absoluut niet!

Satan wordt onthuld als de „GOD dezer eeuw" (2 Kor. 4:4). Deze wereldse beschaving aanbidt haar GOD. Het ontstellende feit dat door de wereld niet ingezien wordt, is dat Satan, en niet de Eeuwige, haar god is. De Schepper God „is geen God van wanorde", lezen we in 1 Korinthe 14:33. De ware aanstichter ervan is Satan, de god van deze wereld! Zo heeft hij zijn vele denominaties en sekten, die elkaar bestrijden in een babylon van wanorde!

Er is één ding, naar het schijnt, waarover Satans dienaren het eens zijn. „Gods WET", roepen zij eenstemmig, „is AFGESCHAFT!" Tegenwoordig weigeren de mensen van de geïnstitutionaliseerde religies naar Gods wet te luisteren (Jes. 30:8-11). Zij staan erop dat hun voorgangers zachte en aangename dingen prediken: bedriegerijen! Zij hebben zich van de WAARHEID afgewend en aanvaarden en geloven in FABELS (2 Tim. 4:2-4). Zij zijn VERBITTERD jegens Gods wet, en tegen de weinigen die in deze tijd de moed hebben de WAARHEID van Gods Woord te verkondigen!

Inderdaad, Satan maakt gebruik van georganiseerde godsdienst. Hijzelf verschijnt niet als een duivel, compleet met horens, staart en drietand, maar „doet zich voor als EEN ENGEL DES LICHTS" (2 Kor. 11:14). Zijn dienaren doen zich voor als dienaren der gerechtigheid en ALS de apostelen van Christus! (vers 13, 15.) Zij prediken evenwel „een andere Jezus" (vers 4) en komen in de kracht van „een andere geest", en bedriegen de mensen met „een ander evangelie" dan het ware Evangelie van het Koninkrijk dat Christus bracht en dat door Paulus en al de apostelen werd gepredikt (Gal. 1:6-7).

Satans kerken doen veel aan VORM EN SCHIJN. „Die met een SCHIJN van godsvrucht de KRACHT daarvan verloochend hebben; houd ook dezen op een afstand" waarschuwt God duidelijk in zijn Woord (2 Tim. 3:5). De tegenwoordige wereldorde met haar concurrentiebeginselen, haar gewoonten en tradities, haar politieke systemen, wordt in ieder land door Satans kerken in stand gehouden. Alle naties zijn verleid! (Openb. 12:9; 17:2; 18:3.)

Jezus Christus verscheen 1900 jaar geleden als een boodschapper met een boodschap van God. Hij bracht „het GOEDE NIEUWS van het KONINKRIJK

VAN GOD" aan een ongelukkige wereld, doortrokken van verkeerde levenswijzen. Een Koninkrijk dat spoedig de ontoereikende regeringen op aarde zal vervangen.

Dat Koninkrijk staat vlak voor de deur! (Lukas 21:31.)

God zij dank bevinden wij ons aan het EIND van de zes werkdagen die aan Satans heerschappij zijn toegemeten. Gods 1000-jarige sabbatdag staat op het punt aan te breken.

Wij zien thans overal de resultaten van de wegen van de mens. In onuitwisbaar bloed, in menselijke ellende, kwelling en wanhoop staat het verslag van de 6000 jaar ERVARING geschreven.

Zelfs nu willen de mensen geen acht slaan op deze afschuwelijke les — totdat zij ertoe gedwongen worden.

Nu Satans zesde „werkdag" ten einde loopt, staat God op het punt tussenbeide te komen en op bovennatuurlijke wijze in te grijpen.

In het aanstaande zevende millennium zal Satan gevangengehouden worden. Christus zal terugkomen om met goddelijke kracht de aarde te regeren. In de komende duizend jaar zullen door de nieuwe orde van God vrede, geluk en vreugde worden hersteld.

Dan zal de mens kunnen terugzien op de wereld van nu en een VERGELIJKING maken. God zal *nooit* één enkele mens tegen diens wil tot behoud en eeuwig leven DWINGEN.

Maar als iemand de kroniek van 7000 jaar ERVARING duidelijk onder de ogen wordt gebracht, denkt u dat hij dan terug zou willen naar die wegen waar wij nu zo van schijnen te houden? Dat zullen er niet veel zijn, daar kunt u zeker van zijn. Toch zullen zelfs dan sommige mensen rebelleren.

Tenslotte zal de wereld, uit eigen vrije wil, erkennen dat Gods wegen goed zijn. Christus heeft „gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden"! Zelfs Hij, die nooit verkeerd deed! „En toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden" (Hebr. 5:8-9).

Eens zullen wij Gods adembemende plan met bewondering en ontzag aanschouwen! Het lijden van deze tegenwoordige tijd zal volledig uit onze gedachten zijn verdwenen. De lessen die wij door ervaring hebben geleerd, zullen wij voor
(Zie verder pagina 28)

EUROPA

(Vervolg van pagina 4)

schappelijke bezorgdheid over de Amerikaanse veiligheidsbelangen op het Westelijk Halfrond.

Om de zaken nog erger te maken gingen de West-Europeanen unaniem accoord met een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties waarin de Amerikaanse actie werd veroordeeld.

„De les die men hieruit kan trekken”, fulmineerde *New York Times*-columnist William Safire, „is dat onze NATO-partners er uitsluitend in geïnteresseerd zijn... door Amerikaanse troepen en door de Amerikaanse nucleaire paraplu te worden beschermd, terwijl zij zich het recht voorbehouden overal elders de Amerikaanse veiligheid te ondermijnen. Dat verwijderd het woord 'gemeenschappelijk' uit het begrip gemeenschappelijke verdediging...”

„Als dat werkelijk het geval is”, vervolgde Safire met een verrassend voorstel, „dan is de tijd gekomen voor een onafhankelijke Europese defensie, waarbij de Verenigde Staten dan de laatste raketten voor de middellange afstand te koop aanbieden, maar niet de huur van onze troepen... 'Weerspannige zusters, vertrek in vrede', sprak Horace Greeley tot de zich afscheidende staten [aan de vooravond van de Amerikaanse burgeroorlog van 1861-1865].”

Verwijdering van Europa, toenadering tot Azië

Het zij opgemerkt dat Greeley befaamd was om nog een ander advies: „Go West young man, go West.” De Verenigde Staten zijn op het ogenblik bezig economisch en, ook etnisch, „westwaarts” te trekken.

Invloedrijke Amerikaanse zakenmensen geven uiting aan hun vaste overtuiging dat de toekomst van Amerika in de wereld langs de Stille Oceaan ligt. De statistieken stellen hen in het gelijk. In 1982/83 overtrof de Amerikaanse handel met de landen aan de Stille Oceaan voor het eerst in de geschiedenis over de hele linie die met de Atlantische naties.

Daar komt bij dat 40% van Amerika's immigranten nu elk jaar uit Azië afkomstig is (en een zelfde percentage uit Latijns-Amerika), tegen slechts 16% uit Europa en Canada. Van 1930 tot 1960 daarentegen kwam 80% van de

Amerikaanse immigranten uit Europa en Canada.

Op de lange duur zullen de Verenigde Staten als ze zo doorgaan een land worden van in hoofdzaak Aziatische en Derde Wereld-origine — en dit is een ingrijpende verschuiving die slechts weinigen, zelfs in de Verenigde Staten, geheel bevatten!

En zelfs afgezien van deze nieuwe verschuiving in de richting van de Stille Oceaan dient men zich te realiseren dat Amerika's nauwe veiligheidsbanden met Europa sedert het einde van de Tweede Wereldoorlog in feite niet passen in het kader van Amerika's historische ervaring. De eerder aangehaalde *The Economist* zegt hieromtrent in een hoofdartikel:

„De Amerikanen zijn niet, zoals teveel Europeanen van hen denken, een verzameling door huwelijk verbonden Europeanen die toevallig zijwaarts over de Atlantische Oceaan zijn verhuisd — een verzameling die werd aangevuld met wat zwarten en mensen uit de Spaanstalige landen van Midden-Amerika. In overweldigende meerderheid zijn zij afstammelingen van mensen die Europa verlieten omdat ze vrij wilden zijn of rijk wilden worden en de Oude Wereld hun slechts verdrukking en armoede had gebracht.

„En dus schudden zij Europa's stof van hun voeten... Hun gang naar Amerika berustte op een weloverwogen besluit... om de onbevredigende politieke toestanden in de wereld die zij achterlieten, de rug toe te keren.”

Diep verankerd in de Amerikaanse psyche schuilt bovendien het verlangen om zich van de wereldmachtspolitiek los te maken. „In weerwil van decennia van kostbare internationale ervaring,” schrijft Eugene V. Rostow, gewezen directeur van het Amerikaanse Bureau voor Wapencontrole en Ontwapening in het nummer van februari 1984 van *The New Republic*, „droomt de Amerikaanse geest nog steeds van de gouden eeuw van isolationisme tussen 1815 en 1917... Wij hebben nog niet geleerd als een grote mogendheid te denken. Intussen speelt de Sovjet-Unie op basis van zorgvuldige voorbereiding haar spel, en overeenkomstig de oude tradities van het schaakspel doet zij dat scherp en goed.

„Het is duidelijk waar de Sovjet-leiders op uit zijn. Terwijl de Russen ons afleiden met secundaire, hoewel belangrijke zetten in het Caribische

gebied en in het Midden-Oosten, proberen zij West-Europa te isoleren door het van de Verenigde Staten los te weken.”

„Emancipatie van Europa”

Waar zullen de gespannen betrekkingen tussen de Verenigde Staten en West-Europa opuitdraaien? Het voorjaarsnummer 1983 van *Foreign Policy* publiceerde daaromtrent een verreikende en ontvullende speculatie. Onder de kop „Vrijheid voor Europa — Oost en West” werd een artikel afgedrukt van de hand van Klaus Bloemer, een functionaris van de afdeling Pers en Voorlichting van de Westduitse regering. Bloemer verklaart dat het hier om zijn eigen zienswijze gaat, en niet noodzakelijkerwijs om die van zijn regering.

„Het is de bittere waarheid”, schrijft de heer Bloemer, „dat de politieke emancipatie van Europa — zowel Oost als West — slechts moeizaam zal vorderen zolang West-Europa vrijwel totaal afhankelijk blijft van de Verenigde Staten.” Waaraan nu behoefte bestaat, voegt deze functionaris eraan toe, „is aan een visie — een vooruitziend plan om de confrontatie in Midden-Europa te beëindigen die nu al 25 jaar lang voor normaal doorgaat”.

In plaats van nauwe banden met de Verenigde Staten te blijven aanhouden, vereisen volgens de heer Bloemer „tal van historische, geografische, culturele en strategische belangen dat de landen van West-Europa de een of andere veiligheidsrelatie met de Sovjet-Unie opbouwen”.

Wat de landen van Oost-Europa betreft, die vervullen volgens deze Westduitse autoriteit niet langer op doelmatige wijze hun functie als bufferzone voor de Sovjet-Unie.

Die 110 miljoen Oost-Europeanen vertegenwoordigen volgens hem „een potentieel ontwrichtende politieke en sociale invloed” binnen de invloedssfeer van de Sovjet-Unie. En economisch gezien betekenen hun bloedeloze economieën een acute belasting voor de hulpbronnen van de Sovjets.

Deze situatie verschaft de West-Europeanen de mogelijkheid de Sovjet-Unie en haar Oosteuropese partners een wat de heer Bloemer noemt „New Deal-Marshall Plan-achtig voorstel” te doen om hun economieën te moderniseren.

„Een essentiële voorwaarde voor een dergelijke evolutie”, zegt hij, „zou zijn zowel aan de Sovjet- als aan de

Amerikaanse militaire aanwezigheid in de landen van Oost- en West-Europa een einde te maken", waarbij een „Westeuropese defensie-organisatie" zou moeten verrijzen om de uit het Westen vertrekkende Amerikanen te vervangen.

West-Europa zou dan de „legitieme veiligheidsvoorwaarden" van de Sovjet-Unie blijven erkennen, maar in ruil voor deze erkenning en voor het aanbod van grootschalige economische steun zouden de Sovjets dan naar men mag hopen een veel grotere vrijheid toestaan aan hun Oosteuropese satellieten, ongeveer zoals ook Finland die geniet.

Het eindresultaat, zo hoopt de heer Bloemer, zou dan de „Finlandisering van Moskou's Europese bondgenoten zijn en — prent u dat goed in — de opkomst van „twee zichzelf besturende helften van Europa" (nadruk van ons).

Het begrip „Finlandisering"

De term „Finlandisering" wordt als regel in de massamedia gebruikt in de betekenis van Westeuropese bereidheid tot onderdanigheid jegens Moskou. Dit is niet correct. De term is bovendien erg beledigend voor het Finse volk, dat er — geconfronteerd met het geografische levensfeit van een 1300 km lange gemeenschappelijke grens met de Sovjet-Unie — desalniettemin in geslaagd is zijn onafhankelijkheid naar Westers model te behouden.

„Bezien vanuit het perspectief van de Oost-Europeanen," aldus de gewezen Amerikaanse ambassadeur in Finland, Mark E. Austad, „zouden de Oost-Europeanen maar al te graag ge-Finlandiseerd willen worden."

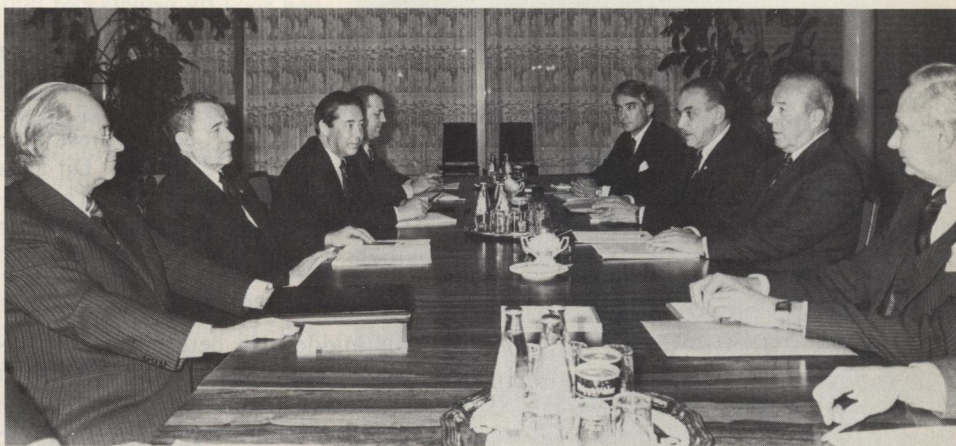
De deskundige op het terrein van Sovjet-aangelegenheden, Nora Beloff, voegt eraantoe dat „het hele concept van Finlandisering moet worden omgekeerd". Schrijvend in het nummer van 30 juli 1982 van de Londense *Daily Telegraph* wees mevrouw Beloff er met nadruk op hoe belangrijk Finland voor de Sovjet-Unie is, speciaal op handelsgebied.

Bovendien is Finland niet opgescheept met de chronische economische problemen van het Oostblok, die voor Moskou steeds meer een economische last beginnen te betekenen. „Dat is waarom", aldus mevrouw Beloff, „Moskou vroeger of later moet worden overtuigd dat het in zijn eigen economische en veiligheidsbelangen is om de satellieten te Finlandiseren en de

bevolkingen hun vrijheid te hergeven."

De voorspellingen van Bloemer, Beloff en anderen zouden weleens heel dicht in de buurt kunnen komen van de manier waarop de politieke betrekkingen in Europa uiteindelijk gestalte zullen krijgen, zoals in uw bijbel in het tweede hoofdstuk van het boek Daniël wordt aangeduid.

Of men dat nu plezierig vindt of niet, net achter de horizon van het wereldgebeuren ligt, vlak voordat Gods Koninkrijk op aarde wordt gevestigd, de laatste herleving van het Romeinse Rijk. Deze laatste herleving wordt afgebeeld als de tenen van een groot beeld in de vorm van een man. De voeten van dit beeld zijn „deels van ijzer deels van leem"

Snibbige opmerkingen overheersten op de Europese veiligheidsconferentie in Stockholm. Men verwacht geen spoedige dooi in de gespannen relaties.

(vers 33), hetgeen betekent dat het ten dele hard zal zijn en ten dele broos (vers 42).

Het Romeinse Rijk van de Oudheid was verdeeld. Het komende Europa zou heel goed samengesteld kunnen zijn uit twee onderling verbonden helften: „vijf tenen" die West- en een deel van Midden-Europa vertegenwoordigen, en de andere vijf die de overige landen van Midden-Europa en die van Oost-Europa omvatten, wellicht in een „ge-Finlandiseerde" vorm die rekening houdt met de veiligheidsbelangen van de Sovjet-Unie.

„Vijf vingers" aan de trekker

De oostelijke helft van een nieuw Europa zou heel goed geneutraliseerd en „kernwapenvrij" kunnen blijven. Dit haakt in op de denkbeelden die de afgelopen jaren de ronde hebben gedaan.

Zo heeft bijvoorbeeld Zwedens onafhankelijke Palme-commissie het idee

geopperd van een corridor door Midden-Europa die vrij zou moeten zijn van kernwapens, bedoeld voor gebruik op het slagveld.

In Bulgarije dringt partijleider Toda Zhirkov aan op een kernwapenvrije zone in de Balkan, die zowel zijn land als Griekenland, Turkije, Joegoslavië en Roemenië zou omvatten.

De westelijke helft van Europa zou zich daarentegen nog zelf moeten blijven beschermen — in geval de Amerikanen zouden wegtrekken.

In dit licht bezien dient men een artikel ernstig te nemen dat in de editie van 11 december 1983 van de *New York Times* verscheen en dat geschreven werd door Melvyn B. Krauss, een senior stafid van het conservatieve

Hoover Instituut in Californië. Daarin dringt de heer Krauss aan op wat hij de „ont-Amerikanisering" van de Europese defensie noemt — een concept waaromtrent Kissinger in Brussel ook zei dat hij er voorstellen over zou doen.

Het zou beter zijn, aldus Krauss, dat de nieuwe Pershing-2 en kruisraketten die nu op weg naar Europa zijn, onder controle van de Europeanen zelf zouden komen. Hij is van mening dat er dan in West-Europa minder weerstand tegen zou zijn. „Een dergelijke 'ont-Amerikanisering' van de Europese defensie zou beter zijn voor de Westerse veiligheid", meent Krauss.

Maar zou het in de toekomst ook goed zijn voor de Amerikaanse veiligheid?

Dat is een vraag die niemand schijnt te stellen.

Krauss vervolgde: „Het zou voor Moskou veel geloofwaardiger (Zie verder pagina 28)

TERRORISME

het ergste moet nog komen

Dan Taylor

Het Midden-Oosten wordt door acties van zelfmoordbrigades met verwoesting bedreigd. En de deskundigen waarschuwen nu voor „terrorisme, gesteund door de staat”. Waar gaat het allemaal naar toe?

Er gaat een nieuwe golf van geweld over de wereld.

Door zelfmoordacties zijn er aan het eind van 1983 in Beiroet onder de vredesmachten van Amerika en Frankrijk 300 doden gevallen. Niet lang daarna werd het kleine Koeweit door zes explosies opgeschrikt in een onheilspellende uitbarsting van wanorde in het vitale, olierijke Golf-gebied.

In Azië kostte een bom in Rangoon, Birma, het leven van 17 Zuidkoreaanse ambtenaren, inclusief 4 kabinetsleden — waarbij president Chun Doo Hwan maar nauwelijks

auto te laten ontploffen. Tien mensen werden gedood en 74 gewond. De IRA ondernam bovendien een ongehoorde aanval bij een protestantse kerkdienst in Noord-Ierland. Dit alles vormt samen één keten van terroristische aanvallen die de regeringen over de hele wereld hebben verbijsterd.

Een verloren strijd?

Door middel van betere inlichtingendiensten, een hardere beleidslijn in gijzelingszaken en een grotere internationale samenwerking zijn de regeringen erin geslaagd om aanzienlijke vooruitgang te boeken tegen de meer traditionele terroristenorganisaties, zoals de Italiaanse Rode Brigades.

Maar ondanks deze tegenwerking is het internationale terrorisme springlevend en dodelijker dan ooit.

In de eerste negen maanden van 1983 stierven er bijna 7300 mensen als gevolg van terroristische aanslagen — meer dan tweemaal het aantal slachtoffers tussen 1972 en 1980. Het hieruit voortvloeiende klimaat van angst heeft vele landen ertoe gedwongen een breed scala aan veiligheidsmaatregelen te introduceren voor staatslieden en openbare gebouwen.

De toegang tot de openbare gebouwen in Washington, D.C., wordt nu geblokkeerd door barricaden, uit angst voor wat sommigen het terroristische wapen van de jaren tachtig noemen: het vrachtwagentje

met explosieven volgens het model Beiroet.

En nu de drieëntwintigste Olympische Spelen nog slechts een paar maanden verwijderd zijn, hopen de organisatoren in Los Angeles, denkend aan de tragedie in München van 1972 — waarbij 11 Israëliische sportmensen door commando's van de PLO werden vermoord — op het beste, maar bereiden zich voor op het ergste.

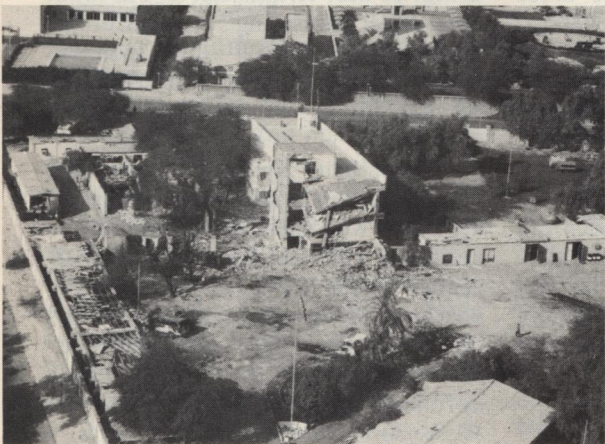
De Amerikaanse organisatiecommissie van de Spelen heeft gezorgd voor 17000 man veiligheidspersoneel, gesteund door een 42 man sterk FBI-team tegen terrorisme, om de veiligheid van zowel de sportmensen als het publiek te waarborgen.

Deze voorzorgsmaatregelen dragen bij tot de sfeer van belegerde regeringen — precies de sfeer die de terroristen willen opwekken.

Door de staat gesteund terrorisme

Terroristische groeperingen blijven tegen overheidsdruk in bestaan op ongeveer dezelfde manier als een handelsonderneming tegen economische druk.

Terroristische groeperingen hebben in het verleden banken beroofd, ontvoeringen en chantage gepleegd en in drugs of andere smokkelwaar gehandeld om operationeel te blijven. Maar voor sommige groepen is de „plaatselijke bemachtiging van kapitaal” geen betrouwbare methode gebleken. Daarom hebben zij gekozen voor een andere, meer onheilspellende manier om geld te krijgen: zij zoeken machtige sponsors die voor veilige

KUMA — LAISON

De verwoeste Amerikaanse ambassade in Koeweit; het terrorisme verspreidt zich door de vitale Golf-streek.

ontkwam.

In Europa heeft de IRA zijn campagne van niets ontziend geweld verhevigd door bij het wereldberoemde warenhuis Harrod's een bom in een

schuilplaatsen, training, wapens en geld kunnen zorgen. In sommige gevallen blijken deze sponsors regeringen te zijn — wat leidt tot wat men nu „door de staat gesteund terrorisme” noemt.

Terrorisme is het middel geworden waardoor sommige machtige landen, uit angst voor een ongewilde escalatie of de publieke verontwaardiging, hun vijanden tegen relatief lage kosten kunnen straffen.

Deze moderne huurmoordenaars bieden deze diensten ook aan kleinere landen die een directe confrontatie vrezen met een grote machthebber.

Vele landen vinden er geen doekjes om dat zij connecties hebben met terroristische groeperingen. Syrië, Libië, Irak en Zuid-Jemen geven alle directe steun aan het terrorisme. Andere landen, zoals Cuba, Noord-Korea, Algerije en verscheidene landen uit het Oostblok geven de voorkeur aan de rol van klandestiene trainingscentra.

Alleen al in Cuba zijn misschien wel 5000 guerrilla's en terroristen opgeleid.

Twintig jaar geleden had slechts een relatief klein aantal terroristische groeperingen banden met regeringssponsors. Op dit moment zijn er volgens een deskundige op het gebied van terrorisme slechts een paar groeperingen die geen steun krijgen van de een of andere regering.

Hoewel er geen officiële beschuldigingen geuit zijn, wijzen vele deskundigen op de Sovjet-Unie als degene die dit internationale netwerk steunt dat is opgezet om terroristen te helpen.

In 1979 verklaarde dr. Hans Josef Horchem van het Westduitse anti-terroristische bureau voor de bescherming van de grondwet ronduit:

„De KGB organiseert het internationale terrorisme. De feiten kunnen worden gedocumenteerd en zijn bij de internationale gemeenschap bekend.”

Claire Sterling schrijft in haar boek *The Terror Network*: „In feite heeft de Sovjet-Unie eenvoudig een geladen geweer op tafel gelegd en laat het aan anderen over om de zaken verder te behartigen.”

De steun van staten vormt een nieuw, gevaarlijk facet van het terrorisme. Op de eerste plaats is het wapentuig waarvan men zich bedient sterk gemoderniseerd. De primitieve buisbommen zijn vervangen door geavanceerde autobommen met af-

standsbediening. De Molotov-cocktails zijn eruit; de door raketten aangedreven granaten zijn in. Maar grotere budgetten en geavanceerde wapens vormen niet de enige verandering. Ook het doelwit is veranderd.

In de jaren zeventig maakten aanvallen tegen bezit 80 procent van alle terroristische activiteiten uit. Slechts 20 procent was tegen mensen gericht. Tegenwoordig zijn deze getallen ongeveer 50-50. Men heeft het nu vooral gemunt op diplomaten en diplomatieke gebouwen, doelwit van bijna 40 procent van alle internationale terroristische aanslagen van vandaag.

Terrorisme „in de laatste dagen”

De nabije toekomst ziet er niet rooskleurig uit voor hen die tegen het terrorisme strijden. En naarmate de frustratie van de wereld toeneemt zal Amerika, dat bijna immuun schijnt voor terrorisme, er samen met de rest van de wereld onder gebukt gaan. Zoals president Reagan een paar maanden geleden zei: „Wij hebben nog nooit tegenover een situatie gestaan waarin anderen stelselmatige daden van geweld tegen ons mogelijk maken en steunen.”

Voor door een staat gesteunde terroristen, zoals de Libische aanvalsteams in Europa of de Sjiietische terroristen in Libanon, die waarschijnlijk door het revolutionaire bewind in Iran geïnspireerd worden, is geen enkele daad te gewelddadig.

De wereld is een tijdperk van hevig terrorisme binnengegaan — een tijdperk gelijk aan dat waarin het Duitsland van na de Eerste Wereldoorlog zich bevond, toen kleine legers gesponsord door verschillende politieke fracties elkaar op straat bestreden. Dit lijkt op de huidige situatie in Beiroet — en op de tijd die 1900 jaar geleden door de apostel Paulus is beschreven.

„Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn . . . pochers, vermetel, kwaadsprekers . . . onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos . . .” (2 Tim. 3:1-4).

Jezus Christus profeteerde zelf in Matth. 24:7-8 dat in de eindtijd „volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk . . . Doch dat alles is het begin der weeën”.

Dit is wat wij vandaag zien. Het ene volk steunt bloedige terroristische acties tegen het andere. De aangevallen regeringen zijn niet bij machte aan deze dodelijke aanslagen een eind te maken. De wereld moet in plaats daarvan voor een uitweg uit deze razernij elders zoeken.

Er komt een eind aan terrorisme

Harrod's in Londen in rook gehuld na de ontploffing van een IRA-autobom in de Kersttijd.

Het terrorisme, en in het bijzonder het terrorisme dat door staten wordt gesteund, neemt toe. De nabije toekomst heeft vele Beiroets voor ons in petto, veroorzaakt door de geprofeteerde instelling van de mens. Er liggen meer moorden, meer explosieven en meer leed in het verschiet.

Maar er is een regering op komst die op vastbesloten wijze met het terrorisme zal afrekenen. Gods koninkrijk zal de mensheid verlossen van hen die alles zullen doen om hun doel te bereiken.

De komende Messias „zal richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Jes. 2:4). □

Internationaal begrip

(Vervolg van pagina 6)

minister in het Israëliësch parlement was het mijn taak om hem en zijn medewerkers in de Knesset welkom te heten. Tijdens de lunch in de Knesset legden wij de basis voor een „ijzeren brug” tussen Ambassador College, de Israel Archaeological Society, de Hebrew University van Jeruzalem en het International Cultural Center for Youth in Jeruzalem. Deze gezamenlijke inspanning heeft zeer positieve resultaten opgeleverd.

Sinds die tijd zijn groepen studenten van Ambassador College naar Israël gekomen om deel te nemen aan archeologische opgravingen in de Oude Stad en zijn door de ICCY uitgenodigd om vele, verschillende soorten culturele programma's bij te wonen. Deze geest van samenwerking leidde al snel tot deelname aan andere projecten in de stad Jeruzalem, zoals bijvoorbeeld de speelplaats voor kinderen in het Liberty Bell Park die de naam van Herbert W. Armstrong draagt.

Ter ere van zijn voortdurende toewijding aan de programma's en de doelstellingen van de ICCY en voor zijn succes in het slaan van bruggen

WARREN WATSON — PT

Terwijl de tv-ploeg de speelplaats van het Liberty Bell Park betreedt, proberen kinderen met Herbert Armstrong op de foto te komen.

tussen leiders van naties om wereldvrede te bevorderen, heeft de directie van de ICCY het plein bij de ingang van het ICCY-gebouw in Jeruzalem het Herbert W. Armstrongplein genoemd.

De leiders van de opgravingsprojecten in de Oude Stad, de professoren Benjamin Mazar en Nachman Avigad, hebben hun dankbaarheid uitgesproken voor de rol die Ambassador College en Herbert W. Armstrong gespeeld hebben in deze opmerkelijke archeologische prestatie.

Joseph Aviram en Professor Yigal Yadin van de Israel Archaeological Society hebben hun waardering geuit voor het aandeel van Ambassador College in deze archeologische activiteiten. De burgemeester van Jeruzalem, Teddy Kollek, heeft de heer Armstrong geprezen als een opmerkelijke persoonlijkheid van deze tijd. Als erelid van de Israel Archaeological Society spreek ook ik mijn dankbaarheid uit voor de bijdrage van Ambassador College en Foundation voor dit belangrijke werk.

Laten wij blijven samenwerken voor ons gemeenschappelijke doel — vrede in onze dagen. □

EUROPA

(Vervolg van pagina 25)

zijn... als Europa over zijn eigen nucleaire afschrikking beschikte. Het voor de hand liggende probleem dat door een nucleair West-Duitsland wordt opgeworpen, zou kunnen worden omzeild door de oprichting van een Europese defensiemacht, zodat er in plaats van één vinger een hand met vijf vingers op de kritieke rode knop zou komen te rusten."

De Sovjets zouden in een toekomstige Finlandiseerde Oost-Europa nooit Westerse raketten toestaan, maar zouden er mogelijk wel mee accoord kunnen gaan dat een verenigde defensieve strijdmacht bestaande uit de vijfvingerige Westerse „hand” van een uit 10 landen samengestelde verenigde Europese derde macht over eigen kernwapens beschikte. Moskou zou van West-Europa, behalve economische hulp, waarschijnlijk ook een militair niet-aanvalsverdrag eisen. Een dergelijke overeenkomst zou weleens erg verleidelijk kunnen zijn voor de trage Westeuropese industrie die in de technologische race met de V.S. en

Japan gestaag achterop is geraakt.

Oproep tot een Europese „supermogendheid”

De 78-jarige Franse auteur en filosoof Manès Sperber riep verleden jaar in een toespraak in München Europa op om zijn eigen supermogendheid te worden. „In plaats van een twistappel tussen twee supermogendheden te zijn, zou Europa zelf een supermogendheid moeten worden, die noch op expansie, noch op wraak belust zou zijn, maar vastbesloten om door middel van haar eigen voldoende sterke defensieve strijdkrachten, iedereen af te schrikken die zich zou verstouten er op grond van haar zwakte bezit van te nemen."

Anderen daarentegen gaan minder ver. Op de veiligheidsconferentie van Stockholm werd een verslaggever van de BBC geïnterviewd door een journaliste van de Zweedse tv. Het interview had plaats nadat de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Shultz had verklaard dat de Verenigde Staten de na-oorlogse verdeling van Europa niet wensten te erkennen. De journaliste vroeg haar tegenhanger van de BBC of hij van mening was dat er ooit een

herenigd Europa zou kunnen komen. Hij antwoordde: „Tenzij er zich een grote politieke aardverschuiving voordoet, is het (een verdeeld Europa) een feit waarmee we moeten leren leven."

Maar volgens uw bijbel niet voor altijd.

Niet ver in de toekomst zal zich een grote politieke aardverschuiving voordoen die de hele wereld verbaasd zal doen staan wanneer er in Europa een supermacht-systeem zal verrijzen dat korte tijd het wereldtoneel zal beheersen (Openb. 17:8). □

PERSOONLIJK

(Vervolg van pagina 23)

eeuwig in gedachten hebben. Tenslotte zal de mensheid Gods levenswijze aanvaarden, in de wetenschap dat het de juiste levenswijze is. Het geluk en de vreugde die wij dan zullen ervaren kan ons verstand nu niet bevatten. Wij zullen de eeuwige God danken en loven om zijn wijsheid, genade en LIEFDE!

Denkt u dat iemand dan zal terugblikken en zeggen: „God is niet eerlijk”? □

BRIEVEN VAN ONZE LEZERS

Ik heb net het 50-jarige jubileumnummer van [DE ECHTE WAARHEID] ontvangen. Ik ben het met u eens dat de wereld God buiten beschouwing laat. Voor veel mensen is God droevig genoeg niet meer dan een woord geworden. Wij hebben zijn wetten veranderd om ze aan onze eigen levenswijze aan te passen. Ik zou het willen uitroepen van vreugde als ik eraan denk dat Jezus spoedig zal komen om deze wereld te maken tot het soort wereld dat Hij het altijd wilde laten zijn. Ga door met de publikatie van uw tijdschrift, want het is een licht in deze verduisterde wereld.

**Lynda Wrieden
Milwaukee, Wisconsin**

Zojuist heb ik het artikel „Meer dan 50 jaar nieuwe moraal — Waar heeft het ons gebracht?” gelezen. [Zie EW februari 1984.] Ik moest u schrijven en wat opmerkingen maken.

Uw artikel maakte mij duidelijk dat de achteruitgang in de zeden en waarden van deze wereld beslist de ware „wortel” van onze problemen is, en dat deze heel wat eerder is begonnen dan ik ooit had gedacht.

Ik zou zo graag willen dat ik de kennis en de positie had om te kunnen zeggen: „Let op, mensen, *wordt wakker*”, en hun het besef te geven van wat zij aan het doen zijn! Soms ben ik ontsteld over hoe naief de mensen zijn, of misschien is het zo dat het hen gewoon niets kan *schelen*!

Hou het grote werk met [DE ECHTE WAARHEID] gaande. Ik kijk uit naar nog meer afleveringen. Dank u dat u er bent met antwoorden waarnaar ik heb gezocht.

**Karen Camp
Endwell, New York**

Terwijl ik ga zitten om deze brief te schrijven is mijn hoofd vol met gedachten die zijn opgewekt door het artikel van Michael Snyder, dat de Orwelliaanse nachtmerrie beschrijft. [Zie „Zijn er nieuwe middeleeuwen op komst?” in EW januari 1984.] Het gaf mij de redenen waarom dit boek zo'n sterke invloed op de lezer heeft. Ik heb me vaak gevraagd waarom ik me dit boek wel herinner terwijl ik andere boeken vergeet. Nu weet ik het! Het schrikwekkende feit dat wij nu op dit moment in een Orwelliaans tijdperk leven stemt mij ernstig.

**DuWayne E. Ready
Prairie Village, Kansas**

Als de eminente Britse romanschrijver en maatschappijkritikus George Orwell („Zijn er nieuwe middeleeuwen op komst?”, januari 1984) vandaag in leven was, zou hij wijzen op het alarmerende aantal abortussen als een tragisch teken dat „1984” reeds is aangebroken.

George Comstock, de hoofdpersoon van Orwells roman *Houd de sanseferia hoog*, maakt zijn minnares zwanger en als hij hoort dat zij een kind van hem draagt, begint hij met haar een gesprek over

wat zij moeten doen. Als zijn minnares over geld voor een abortus begint te spreken, dringt het plotseling tot Comstock door dat zij het doden van hun ongeboren kind zaten te bespreken. „Voor het eerst begreep hij, met de enige soort kennis die ter zake doet, waarover zij nu werkelijk zaten te praten. De woorden 'een baby' kregen een nieuwe betekenis. Ze betekenden niet langer een puur theoretisch onheil, ze betekenden een klein hoopje vlees . . . Het was het smerige detail van het (geld) dat hem dit aan het verstand bracht.”

**Haven Bradford Gow
Arlington Heights, Illinois**

Reeds een aantal jaren ben ik op uw tijdschrift geabonneerd, maar wanneer ik een artikel aantref met feiten die zo in het oog springend onjuist zijn, dan wordt het hele tijdschrift verdacht, wat, daar ben ik zeker van, toch niet uw bedoeling zal zijn.

In het januarinumnummer brengt u op pagina 23 een artikel met de titel „Zijn er nieuwe middeleeuwen op komst?” door Michael A. Snyder.

Ik heb sterk de indruk dat de heer Snyder voor zijn artikel geen onderzoek heeft verricht, want hij schrijft, en ik citeer: „Orwell werd geboren in de Derde Wereld. Hij werd opgevoed in armoede.” Dit is volslagen belachelijk. George Orwell, geboren Eric Arthur Blair, werd in 1903 in India uit Engelse ouders geboren, en

verhuisde een jaar later naar Henley-on-Thames even buiten Londen. Hij bezocht Eton, waar uitsluitend de zoons van rijke en aristocratische mensen naartoe gaan.

**Derek C. Freer
Fort Walton Beach, Florida**

• *Orwell (eig. Blair) werd in 1903 te Motihari in Bengalen geboren. Zijn vader was een lagere ambtenaar in de Indiase civiele dienst, zijn moeder de dochter van een onsuccesvolle zakenman in teakhout uit Birma.*

De Encyclopaedia Britannica (15e editie) karakteriseert de houding van Orwells ouders als „die van de 'landloze generaties', zoals Orwell later de mensen noemde wier aanspraken op maatschappelijke status niet in verhouding stonden met hun inkomen. Orwell werd aldus opgevoed in een atmosfeer van verarmd snobisme.”

Het verslag in de Britannica vervolgt met te zeggen dat Orwell in Sussex een voorbereidingskostschool bezocht „waar hij zich van de andere jongens onderscheidde door zijn armoede en zijn intelligentie”. Het was deze zelfde intelligentie die Orwell een studiebeurs opleverde voor zowel Eton als Winchester, beide vooraanstaande onderwijsinstellingen in Engeland. Orwell koos voor een studie aan Eton.

Sommige mensen hebben ten onrechte gedacht als zou het artikel beweren dat Orwell in India werd opgevoed.

Vulkanen

(Vervolg van pagina 18)

hun Schepper terwijl zij toch gezien hebben hoe wonderschoon zijn schepping is ontworpen, zullen zich weldra verbazen als de elementen worden ontketend door Gods vreselijke toorn over het gedrag van deze wereld

(Rom. 1:20).

De hele aarde zal de gevolgen van deze komende gebeurtenissen onder vinden. Maar God is genadig. Hij heeft tot hen die willen luisteren duidelijk gezegd: „Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aange-

zicht van de Zoon des mensen” (Lukas 21:36). Maar een ongelovige wereld zal erin verstrikt raken. Hoe staat dat met u?

Neem deze waarschuwing ter harte. Probeer erachter te komen waarheen uw leven u zal leiden — vraag God uw ogen te openen — VOORDAT HET TE LAAT IS! □

„Tot de dood ons scheidt wij scheiden...”

Eens was het huwelijk voor het gehele leven. Vandaag ontberen huwelijk en gezin de nodige bestendigheid. In sommige Westerse landen eindigt bijna een op de twee huwelijken in echtscheiding!

Geen wonder dat, met zoveel scheidingen en uiteengevallen gezinnen, het huwelijk ter discussie staat, en zelfs wordt aangevallen. Maar het huwelijk is niet verouderd!

De samenleving als geheel ziet een belangrijke waarheid over de huwelijksinstelling over het hoofd! Het resultaat is het verwoeste sociale landschap om ons heen.

Hoe en wanneer is het huwelijk ontstaan?

Welk doel wordt ermee gediend?

Ons gratis boekje: *Waartoe dient het huwelijk?* biedt positieve, praktische informatie die u uit de verwarring leidt, en hoop en hulp voor uw eigen huwelijk. U kunt een exemplaar ontvangen door ons te schrijven. Vermeld a.u.b. bij al uw aanvragen het nummer van uw adresstrookje.

